Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 6

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Cecul de 5 milioane

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

„Cecul de 5 milioane”

Nr. 6

V.1.0
V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

**An apariţie:
1934**

CAPITOLUL I
Zucco, mână de fier

Pe vasta terasă, construită la al douăzeci şi şaselea etaj al lui Woolworth Building, din New York, clădire care numără în total cincizeci de etaje, patru oameni stăteau în picioare.

Ţinând fiecare în mână câte un binoclu, priveau pe deasupra imensului oraş, când în direcţia podului Brooklyn, când în aceea a colosalei statui a Libertăţii, care se înălţa chiar la intrarea portului New York.

Acei patru oameni erau membri conducători ai unui comitet american format de trei zile şi care se întitula „Comitetul de primire al celor trei cercetaşi italieni la New York". Dar acest titlu, fiind prea lung, ziarele americane şi publicul îi ziceau pe scurt C.P.T., (Comitetul de primire al celor trei).

Ca tot ce stârneşte interesul public, mai ales în America, CP.T. obţinuse imediat o mie de subscripţii a 20 cenţi de persoană şi cei patru membri fondatori ai comitetului avură din prima zi fondurile necesare spre a pregăti, în afară de primirea oficială de către autorităţile New Yorkeze, o primire populară pentru cei trei cercetaşi italieni.

Acei trei cercetaşi îndrăzneţi, Raimondo, Marius şi Jean Bart, plecaseră din Roma cu aeroplanul, în scopul de a trece Atlanticul şi de a câştiga premiul de cinci milioane de franci oferit de Carnegie, celebrul miliardar, primilor aviatori care vor face, fără escală, zborul din Europa la New York.

Această plecare se efectuase cu o lună înainte. Dar, înşelaţi din pricina unei busole stricate, cei trei cercetaşi fuseseră împinşi de furtună în Africa.. Trecuseră prin primejdii nemaiauzite, cunoscute în lumea întreagă mulţumită radiotelegramelor trimise de autorităţile din Mogadiscio şi Ghadames. După aceste aventuri cei trei tineri cu hidroavionul lor numit *„Aeroc"* sosiseră la Lisabona.

Şi de la Lisabona, urmaţi de urările şi atenţia universului întreg se avântaseră deasupra Oceanului Atlantic spre New York.

La New York erau aşteptaţi de trei zile.

În largul mării spre coastele americane, vapoare încrucişau spre a radiotelegrafia la New York îndată ce vor fi semnalat *Aerocul.*

La toate ferestrele şi la toate terasele înaltelor clădiri şi zgârie-nori din New York mii de bărbaţi şi femei aşteptau, cercetând cerul cu binocluri şi ocheane.

Căci, un transatlantic, care se aflase la ora şase în dimineaţa aceea

la şase sute kilometri spre vest de New York, radiotelegrafiase: „Încrucişat *Aerocul* în plin zbor spre est”.

Ştiindu-se că *Aerocul* zbura cu o viteză medie de o sută optzeci kilometri pe oră, la New York, era aşteptat să sosească la orele nouă şi jumătate, sau zece.

Rada şi portul furnicau de vase pavoazate şi încărcate de lume; de-a lungul imensului pod Brooklyn mulţimea sta îngrămădită. Statuia Libertăţii şi piedestalul ei erau înţesate de oameni.

Erau ceasurile nouă, când cei patru membri diriginţi ai C.P.T.-ului, în picioare pe terasa *building-ului,* îndreptau binoclurile deasupra portului New York. Cele patru persoane se numeau: Zucco, preşedinte; Wallis, vice-preşedinte; Tokman, secretar; Wup, casier.

Cu trei zile în urmă erau absolut necunoscuţi. Dar ideea de a fonda acel comitet de primire, îi făcuse celebri, mulţumită ingenioasei şi formidabilei reclame pe care şi-o făcuseră singuri.

Aveau un semn caracteristic, mai ales în America, unde aproape toţi bărbaţii sunt raşi; purtau toţi bărbi şi mustăţi: Zucco şi Wallis erau bruni; Tokman roşcat; Wup blond… şi de trei zile toate ziarele reproduceau, în grup, acele figuri atât de originale.

În momentul acela, stau de câteva minute, în observaţie, când unul din ei, punând binoclul în cutia pe care o avea prinsă cu o curea pe după gât, zise cu voce autoritară:

— Totul e gata. Haidem înăuntru şi să recapitulăm totul spre a vedea dacă n-am uitat nimic.

Ceilalţi, cu o grabă, care semăna cu o supunere oarbă, îşi puseră imediat binoclurile în cutiile lor şi urmară pe preşedinte. Străbătând terasa, trecură pragul unei uşi deschise, traversară un salon imens, splendid împodobit cu flori şi pătrunseră într-un mic birou.

Această încăpere avea două intrări, cu uşi duale şi capitonate. Aşa că îndată ce se închideau, nimic din ce s-ar fi vorbit în odaie, chiar cu voce foarte tare nu mai putea fi auzit din celelalte odăi.

După ce intrară şi colegii săi, Zucco încuie uşile cu cheia.

— Să stăm, zise el. Nu-mi mai simt picioarele. Dacă sosesc cei trei cercetaşi, soneria ne va vesti. Şi-apoi, avem timp. Primirea oficială şi înmânarea cecului vor ţine cel puţin două, sau trei ore…

Se aşezară câteşi patru în jurul unei măsuţe pătrate acoperită cu un postav verde şi pe care nu era altceva afară de un aparat telefonic.

Se priviră în tăcere.

Ciudat! Dacă cineva ar fi fost acolo, ascuns în aşa mod în cât să poată observa figurile şi ochii acestor patru oameni, ar fi fost surprins de expresia lor.

Nu era expresia veselă, solemnă şi importantă a membrilor unui comitet, a căror operă era pe punctul de a primi, cu mare pompă, consacrarea publică.

Dimpotrivă! Erau figurile şi privirile unor bandiţi pe punctul de a încerca o lovitură mare şi meticulos chibzuită.

— Să vedem! zise Zucco, cred că vom reuşi. Cecul fals, cei trei băieţi, narcoticul, automobilul de lux, cele patru automobile de cursă cu fund dublu…. Totul e gata!

— Da, totul e gata, zise Tokman cu glas sumbru şi cu un puternic accent german. Dar, e o prostie să-i lăsăm să trăiască, ar fi mai bine să-i otrăvim, să-i ducem de aici, să-i azvârlim în mare cu o greutate de trei zeci de livre de picioare, iar noi….

Dar Zucco întrerupse pe „domnul secretar” cu un violent pumn în masă şi furios îi zise:

— Asta nu! Am discutat destul în privinţa asta. Nu că mi-e milă de cei trei cercetaşi! Dar nu m-aşi bucura de dolari dac-ar fi cu preţul unei vărsări de sânge. Şi-apoi, nu vreau să mă lipsesc de plăcerea de a vedea pe toţi poliţiştii din lume puşi pe urmele hoţilor cecului.

— Aşi prefera să nu-i am pe urmele mele şi să trăiesc liniştit, bombăni Tokman.

— Vei trăi! răspunse Zucco. Wallis, Wup şi cu mine preferăm să avem emoţii şi să ne amuzăm la spectacolul formidabilei păcăleli, care vă pune lumea cu susul în jos.

— Eu, zise liniştit Tokman, prefer să nu mai fac pe banditul şi să trăiesc ca un bun burghez la ţară, undeva în împrejurimile Berlinului, în scumpa mea Germanie.

— Vei face cum ţi-o plăcea, zise Zucco, ridicând din umeri.

Şi-apoi, deodată, cu glas ameninţător.

— Dar, nu uita condiţiile noastre, Tok! Se vor pune premii enorme şi, desigur se va oferi impunitatea aceluia care ne va denunţa…. Tu eşti lacom! Tu eşti în stare să ne trădezi, ca să încasezi recompensa.

— Oh! protestă Tokman.

— Da! Da! insistă Zucco. Te cunosc! Dar, ia seama Tok! După operaţie, Wallis, Wup şi eu, ne vom întoarce în Peru printre fraţii noştri, indienii. Vom reînfiinţa societatea secretă a anticilor Incaşi… Şi, dacă ne trădezi, dacă ai povesti ceea ce ai aflat în anii cât ai trăit cu noi, toţi incaşii afiliaţi nu vor mai avea altă ţintă în viaţă, decât să te prindă, să te tortureze şi să te facă să suferi în mod oribil pentru restul zilelor tale.

Ca şi când destinul ar fi prevăzut că între aceşti patru oameni, aceste ultime cuvinte rostite, erau definitive, o sonerie puternică răsună în acel moment.

— Iată-i, zise Wallis.

Alergă afară, urmat de ceilalţi.

Pe terasă se opriră.

Şi Zucco, mână de fier, rosti cu *o voce* a cărei tremurătură dovedea o puternică emoţie.

— Da! Iată-i! Au triumfat băieţii aceia! Dar şi noi, descendenţii Incaşilor, vom triumfa mulţumită aurului rasei inamice!

Şi cu mâinile tremurătoare duse repede binoclul la ochi.

CAPITOLUL II
Raimondo, Marius şi Jean Bart

În plin aer, deasupra mării în faţa New Yorkului, zbura un aeroplan! Era *Aerocul,* inventat şi construit la Roma de Petre Balsan, pilotat de fiul său, Raimondo, ajutat de doi camarazi, Marius Colombo, mecanic şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart, observator şi geograf, câteşi trei cercetaşi, aparţinând corpului naţional al exploratorilor italieni, cohorta Roma.

Şi aceşti trei băieţi, în momentul acela se credeau tot atât de aproape de moarte cât se vedeau şi de aproape de triumf.

Şapte mii cinci sute de kilometri despart Lisabona de New York.

Dac-ar fi zburat în linie dreaptă cu viteza medie de 180 kilometri pe oră, menţinută în mod continuu, lucru de care *Aerocul* era capabil, ar fi făcut fantasticul zbor în mai puţin de patruzeci şi două de ore.

Dar ei făcuseră trei zile întregi; exact şaptezeci şi şapte de ore. Plecaţi de la Lisabona la 2 Iulie, orele cinci dimineaţa, ei soseau la New York la 5 Iulie la orele 9 şi jumătate de dimineaţă.

Cauza întârzierii – de altminteri fără nici o importanţă, dacă se ţinea seama de prodigiozitatea *recordului* stabilit,

— Cauza erau vântul, ceaţa, nepreciziile relative ale busolei, care îi făcuse să devieze mult spre sud. Afară de asta, Raimondo fusese, nevoit în mai multe rânduri să aterizeze. Dar, însfârşit, sosiră!

Şi credeau că erau pe punctul de a muri, atât erau de istoviţi

În timpul celor şaptezeci şi şase de ore, Marius şi Raimondo se schimbaseră pe rând la volan, spre a se putea odihni pe rând. Dar, cine poate dormi, când încearcă o asemenea aventură! Jean Bart chiar, care nefiind nici o dată la volan avea nervii mai puţin surescitaţi ca ceilalţi doi, abia dacă aţipise, din când în când. Dar somn adevărat, nici o dată!

Când zăriră, însfârşit, uscatul, când recunoscură, puţin după răsăritul soarelui, coasta americană şi Jean Bart – care-şi consultase hărţile – declarase că erau la înălţimea capului Hatteras, la şase sute patru zeci sau şapte sute kilometri, în linie dreaptă, la sud de New York, o adevărată frenezie cuprinse pe cei trei cercetaşi.

Marius Colombo, care era milanez, stând în picioare, flutura pălăria de cercetaş, urlând:

— Am învins! Am învins!

Mai puţin expansiv, ligurul, Jean Bart plângea de bucurie.

Cât despre Raimondo, cu mâinile contractate pe volan, simţea că-l înăbuşe bucuria.

În cursul celor trei ore de zbor de-a lungul coastei americane, supraexcitaţia celor trei tineri merse crescând.

Însfârşit, după orele nouă, pe când în depărtare mii de aştri păreau că lucesc pe pământ, Jean Bart exclamă:

— New York! Toate acele reflexe orbitoare provin de la geamurile ferestrelor New York-ului.

— Şi uitaţi-vă! Uitaţi-vă! Mii de pipe! Ne aşteaptă! Ne aşteaptă! urla Marius.

— Tată! Tată! striga Raimondo nebuneşte, gândindu-se a tatăl său, care, din pricina unui grav accident fusese împiedicat de a efectua traversarea.

În adevăr, în momentul acela cei trei cercetaşi erau ca nebuni.

Dar când văzură desluşit, baia Hudson acoperită de mii de vase, de vapoare, de nave de tot felul, când auziră bubuiturile de tun ce se trăgeau în cinstea lor, când fură înconjuraţi de imensa clamoare, lansată în spre ei de mii de fiinţe omeneşti, când avură astfel siguranţa morală şi senzaţia fizică a triumfului, se produse în ei acel fenomen de reacţie, care destinde brusc nervii şi muşchii calmând exaltaţia spiritului şi făcând ca organismul să se prăbuşească sub greutatea imensei oboseli acumulate.

Marius, cel mai excitabil, fu şi cel mai abătut.

Deodată, el încetă de a mai striga şi căzu îndărăt pe scăunaşul său, murmurând cu glas stins!

— Mi-e rău! Mi-e rău!

Raimondo, întoarse capul, îl privi, şi văzând paloarea sa ca de mort, zise cu voce sacadată:

— Jean Bart, îngrijeşte de Marius, eu trebuie să manevrez cu atenţie la aterizare ca să nu ne izbim de vapoare.

— Aşteaptă, Raimondo! zise Jean Bart, care era şi el foarte palid şi mâinile îi tremurau. Priveşte, colo la dreapta, În faţa statuiei Libertăţii, e o imensă platformă goală. Şi văd… da văd… Nişte imense litere albe. Da, da, scrie: *aterizare.* Acolo trebuie să… Dar… nu mai pot…

Şi pe când Jean Bart, istovit, se aplecă pe spătarul scaunului lui Marius, pe jumătate leşinat, Raimondo avu o ultimă tresărire de energie.

Ochiul obişnuit calculă în mod mecanic distanţa, înălţimea, mâinele manipulară diversele pârghii de comandă şi stinse apoi motorul.

Aerocul coborând în diagonală ca o pasăre care să lasă să, alunece, atinse cu roţile şi partea dinainte extremitatea platformei.

Aerocul rulă încă în mod automat, apoi frâna îi încetini mersul şi însfârşit, îl opri dincolo de mijlocul imensei platforme.

Câţiva oameni coborâră dintr-un vaporaş din apropiere. Erau autorităţile municipale ale New Yorkului.

Văzură, cum văzură toţi din jur, un tânăr cu chipul palid, cu părul

zburlit şi ochii căprii dilataţi, ridicându-se în picioare, fluturând pălăria deasupra capului şi recăzând brusc.

Şi, în nacela *Aerocului*, cei trei cercetaşi, Raimondo, Marius şi Jean Bart fură găsiţi leşinaţi; după sforţarea supremă, după triumf, nu putuseră rezista nici violenţei emoţiei, nici istovirii forţelor lor fizice.

Dar, dacă ochii erau închişi, buzele surâdeau; îşi pierduseră cunoştinţa în plină fericire

CAPITOLUL III
Alţi trei cercetaşi

Raimondo, Marius, Jean Bart fură repede readuşi în simţire şi reconfortaţi în salonul vaporului-vedetă al municipalităţii New Yorkeze, pe când pe toată întinderea băii, pe râul Hudson şi pe podul Brooklyn, precum şi la toate ferestrele, balcoanele şi terasele caselor învecinate, răsunau fără încetare uragane de aclamări, la care se adăogau din minut în minut bubuiturile tunurilor.

Ce fu traversarea New Yorkului în automobil, printr-un întreit cordon de trupe, care oprea mulţimea imensă, e ceva ce nu se poate descrie.

Şi, când, în faţa celor mai înalte personalităţi, Carnegie înmână lui Raimondo Balsan faimosul cec, acea foaie de hârtie care valora cinci milioane de franci, acel cec extraordinar pe care Raimondo Balsan îl putea prezenta oricând la Banca de Stat a New Yorkului şi în schimbul căruia avea să i se dea, fie un cec asupra oricărei bănci americane, fie… Oh! Fu o clipă ce nu se poate descrie, o clipă de care toţi cei prezenţi aveau să-şi amintească cu o nespusă emoţie.

Şi apoi: primiri, saluturi, discursuri, îmbrăţişări, lacrimi, toasturi… dar totul are un sfârşit.

Şi pentru cei trei cercetaşi un lucru se impunea înaintea celorlalte: repaosul.

Abia la orele două după amiază, în marea sală din apartamentul pregătit de C.P.T. la al 28-lea etaj al lui Woodworth Building, Raimondo, Marius şi Jean Bart fură, însfârşit, singuri.

Singuri? Nu tocmai.

Surâzând, mişcaţi plini de atenţie, domnii membrii fondatori şi conducători ai comitetului de primire rămaseră cu dânşii după plecarea delegaţiilor populare şi după ce toate uşile fură închise.

Şi domnii Zucco, Wallis, Wup şi Tokman, în persoană, puseră la dispoziţia celor trei cercetaşi, aceea ce doreau mai mult ca orice; în primul loc, o baie caldă, apoi o supă bună cu un ou şi un pahar de vin; şi însfârşit câte un pat mola. E, cu cearceafuri fine într-o cameră întunecoasă şi liniştită.

Raimondo, Marius şi Jean Bart avură toate astea.

Şi, la orele trei, fiind lăsaţi singuri, absolut singuri, într-o cameră imensă cu trei paturi, se îmbrăţişară frăţeşte, râzând şi plângând în acelaş timp, atât erau de fericiţi; apoi dezbrăcară pijamalele noi ce li se dase după baie şi se culcară.

Cât pentru cecul de un „milion de dolari” Balsan îl pusese în

portofoliu, după ce îl primise din mana lui Carnegie; acest portofoliu, Raimondo îl avusese în buzunarul dinăuntru al bluzei tot timpul cât durase solemnităţile; îl avusese sub ochi, pe o banchetă în timpul băii şi în buzunarul pijamalei în timpul mesei. Şi acum, după ce se mai uitase odată la el, împreună cu camarazii săi, Raimondo îl strânse, îl puse la loc în portofoliu, pe care-l închise cu precauţiune şi îl puse sub pernă. Apoi (ferestrele fiind închise şi transperantele trase) Raimondo stinse şi lumina electrică şi zise:

— Noapte bună, Marius! Noapte bună, Jean Bart! Ce bine e în pat, nu-i aşa?

Dar, nimeni nu-i răspunse. Frânţi de oboseală, Marius şi Jean Bart adormiseră îndată ce puseseră capul pe pernă. Şi Raimondo însuşi nu ştiu vreodată dacă prietenii săi îi răspunseseră sau nu, de oarece somnul îl doborâse pe când vorbea şi râdea de plăcerea de a se simţi aşa de bine în pat.

După ce lăsaseră pe cei trei băieţi singuri în cameră, domnii Zucco, Wallis, Wup şi Tokman trecură din nou prin micul salon de alături, apoi prin sala cea mare de primire şi, trecând, Zucco închidea uşile cu cheia cu ajutorul unui mic *„passe-partout”* pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

Cei patru fondatori-directori ai C.P.T.-ului, cei patru bandiţi, se închiseră în studioul mobilat cu patru scaune, o masă şi un aparat telefonic, în care de mai multe zile în şir îşi ţinuseră „şedinţele”.

Cu o singură mişcare, se aşezară toţi pe scaune.

— Camarazi, zise Zucco, ştiţi, acum, ce avem de făcut. Am stabilit totul dinainte şi cu cea mai mare minuţiozitate. Are vreunul din voi idee, vreun gând, care ar putea modifica ceva din planul nostru?

Urmă o tăcere. Wallis fu cel care o întrerupse.

— Eu nu văd nimic.

— Nici eu! zise Wup.

Ultimul, germanul Tokman tăcea.

— Dar tu, Tokman? insistă Zucco.

— Eu sunt încă pentru moartea şi dispariţia celor trei italieni şi…

— Am înţeles, îi tăie vorba Zucco, dând din umeri. Dar, cum suntem trei de altă părere, să nu mai vorbim.

— Fie, zise Tokman. Mi-ai cerut părerea, ţi-am dat-o, ca dacă, mai târziu veţi fi câteşi trei victimele imprudenţei voastre, să nu-mi fac imputări că am împărtăşit-o şi eu. În tot cazul, de oarece lăsaţi pe cei trei cercetaşi să trăiască, voi lua măsuri mai serioase spre a mă pune la adăpost. Şi vă vestesc, că îndată ce voi avea banii în buzunar, vă părăsesc spre a nu vă mai vedea niciodată.

— Vei tace cum vei voi – zise Zucco. Mai e ceva?

— Din partea mea nimic!

— Atunci, la lucru.

Şi zicând acestea, ridică receptorul aparatului electric.

— Allo! Allo! se auzi după o clipă.

— Allo! Sunt eu Zucco, preşedintele C.P.T.-ului. Puneţi-mă, vă rog, în legătură personală cu d-l Smithey, directorul Băncii de Stat.

Aşteptă un minut.

Apoi:

— Allo! Allo! Cu d-l Smithey în persoană am onoarea să vorbesc?

— Allo, da! Smithey… şi dv. Sunteţi?

— Zucco, preşedintele C.P.T.-ului.

— A! Bun! Ce doriţi?

— Iată despre ce e vorba, domnule. Cei trei cercetaşi din Italia sunt la mine. Au mâncat puţin şi s-au repauzat. Da, sunt nerăbdători, şi asta se înţelege, să ridice valoarea cecului Carnegie de la bancă. Pe de altă parte, e bine ca această operaţie să nu se facă în mijlocul mulţimii. Ziarele au anunţat, din iniţiativa mea, că cei trei cercetaşi nu vor încasa cecul decât mâine, şi vă închipuiţi ce mulţime se va aduna mâine în cartier…

— Înţeleg… Allo!

— Allo!… Dar, cercetaşii vor să evite noi manifestaţii şi ar fi bucuroşi să încaseze cecul chiar azi. Vreţi să le faceţi favoarea să-i primiţi peste câteva momente şi să faceţi să li se achite în bilete de bancă milionul de dolari?

— Allo! Dar pentru ce vor bilete de bancă? Aş crede că un nou cec asupra Băncii Italiei…

— Da! Da! zise Zucco. Le-am spus şi eu asta. Dar nu vor să m-asculte. Sunt nişte copii, în definitiv. Lor, li se pare că bucăţica aceea de hârtie n-are nici o valoare. Vor să-şi vadă banii în bilete. Ar voi chiar să-i vadă în aur, dac-ar fi posibil. Dar, un milion de dolari în aur e cam greu… Ha! Ha! şi Zucco începu să râdă.

— Ha! Ha! Copiii ăştia! Şi Smithey râse şi el la telefon. Ei bine, ne-am înţeles. Puteţi veni cu dânşii d-le Zucco. Voi spune casierului să-mi trimită pachetele de bilete de bancă. Şi lei voi da chiar eu celor trei cercetaşi în schimbul cecului.

— Allo! vă mulţumesc. Ne vom urca într-un automobil închis, îndată şi vom veni incognito la dv.

— Bine! Vă aştept.

— Mulţumesc d-le Smithey… La revedere.

Zucco puse receptorul la loc şi sculându-se, zise:

— Tok, du-te de adu pe băieţi.

Germanul ieşi.

În cele câteva minute cât dură absenţa lui, Zucco, Wallis şi Wup, cufundaţi în gânduri nu deschiseră gura.

Uşa se redeschise şi Tokman reapăru împingând înaintea lui trei băieţi.

La prima privire semănau perfect cu Raimondo, Marius şi Jean Bart. Aceeaşi uniformă, aceeaşi statură, aceeaşi culoare de păr şi aceeaşi culoare a ochilor. Şi totuşi, nu erau Raimondo, Marius şi Jean Bart, de vreme ce în momentul acela cei trei aviatori dormeau un somn de plumb într-o cameră încuiată din acel apartament.

Ce mister era acesta?

Explicaţia e simplă.

Toate ziarele italiene, publicaseră în diferite rânduri fotografiile lui Raimondo, lui Marius şi lui Jean Bart. Afară de asta, în interviev-urile acordate de părinţii lor se vorbise pe larg de vârsta, de caracterul şi de particularităţile fizice ale fiecărui dintre ei.;

În mahalalele New York-ului, unde furnica o populaţie cosmopolită destul de suspectă, Tokman căutase trei băieţi de origină italiană, care bine trucaţi şi îmbrăcaţi cu uniformele de cercetaşi italieni, puteau prezenta o asemănare aproape perfectă cu Raimondo, Marius şi Jean Bart.

Îi găsise fără prea multă osteneală printre emigranţii sosiţi de curând în America şi trăind în mare mizerie.

Ca să facă pe părinţi să-i încredinţeze băieţii pentru vreo cincisprezece zile, Tokman, povestise că C.P.T.-ul voia să formeze o gardă de copii în uniforme de cercetaşi, care să însoţească pe cei trei tineri italieni prin New York. Şi pe deasupra dase bani oamenilor acelora, care uimiţi de asemenea noroc îşi încredinţaseră fiii fără a sta la gânduri, domnului secretar al C.P.T.-ului.

Trebuie să mai adăogăm că membrii acelor familii, plecate din Neapole, în urma unui furt săvârşit într-o fabrică, erau oameni necinstiţi, şi cei trei băieţi nişte mici derbedei dintre aceea, care în plebea napolitană, sunt recruţii armatei delictului.

Şi timp de cincisprezece zile cei trei băieţi fură sechestraţi în apartamentul din Woolworth Building, unde Tokman şi tovarăşii săi îi învăţară cele ce aveau să facă şi să vorbească!

Nu li se ascunse ce importanţă avea rolul ce aveau sa joace precum nici incorectitudinea faptului în sine, dar ei consimţiră cu bucurie la tot, mulţumită promisiunii de a li se da să împartă între ei un milion de franci.

Apoi, spre a-i, scăpa de cercetările politiei, părinţii lor se obligaseră să plece cu ei, undeva, cât mai departe de New York, unde aveau să fie liberi şi bogaţi.

Pervertiţi şi, în acelaş timp, naivi, ca toţi copiii lipsiţi de educaţie şi de experienţă, cei trei băieţandri se lăsară să fie târâţi în această aventură primejdioasă cu o încredere prostească. Pentru ei a avea bani mulţi şi a-şi părăsi părinţii care fii băteau toată ziua era idealul.

Şi îşi deteră toată osteneala să înveţe rolul ce li se atribuise. Nu fu greu de procurat trei uniforme la fel cu acelea ale celor trei cercetaşi.

Micii bandiţi erau slabi de la natură; fură hrăniţi foarte puţin ca să aibă acel aer istovit pe care trebuiau să-l aibă după raid-ul lor şi după oboselile primirii adevăraţii cercetaşi italieni. În scurt, planul infernal fu admirabil pus în practică de membri C.P.T.-ului.

Şi, când Tokman intră în birou cu cei trei falşi cercetaşi, trebuia ca cineva să fie prevenit ca să-i deosebească de cei adevăraţi.

Trebuie să mai adăogăm, că directorul Băncii de Stat nu văzuse probabil nici o dată pe Raimondo, Marius şi Jean Bart, sau nu-i văzuse decât de departe, în mod vag, sau numai în fotografie şi, în sfârşit, că toată lumea din America credea că d-nii Zucco, Tokman, Wallis şi Wup erau cei mai cinstiţi oameni din lume. În rezumat, era absolut imposibil ca Smithey să îi avut cea mai mică bănuială asupra autenticităţii celor trei cercetaşi, care-i erau prezentaţi, împreună cu cecul lui Carnegie, de către membri fondatori ai C.P.T.-ului.

După cum se vede, afacerea fusese minunat combinată.

Deci, Tokman, introduse în birou pe cei trei falşi eroi şi Zucco îi mai trecu odată în revistă.

— Bine! aprobă el, asemănarea e suficientă. Tok! Wallis! Wup! Puneţi-le mantalele pe umeri şi conduceţi-i la automobil… Eu mă duc să iau cecul şi vă ajung.

Şi Zucco ieşi din birou.

Deschizând uşa cu *passe-partout*-ul, străbătu sala cea mare apoi pe cea mică şi intră în camera celor trei cercetaşi.

Fără a ezita, sau fără măcar să-şi dea osteneala să înăbuşe zgomotul, el întoarse butonul electric şi se duse de-a dreptul la patul lui Raimondo. Ştia foarte bine că cei trei băieţi nu se vor deştepta de oarece le turnase în vinul pe care îl băuseră un narcotic puternic care trebuia să-i ţie adormiţi cel puţin 48 de ore.

Nu-i fu greu să descopere portofoliul sub pernă.

Îl deschise, constată că cecul era înăuntru şi punându-i un buzunarul dinăuntru al hainei sale, stinse electricitatea, ieşi din cameră, o închise iarăşi cu cheia, străbătu din nou cele două săli, ale căror uşi le încuie şi, după ce trecu prin birou, se duse la cuşca ascensorului particular al apartamentului.

Un servitor bărbos sta de pază.

— Bohu, zise Zucco, au coborât?

— Da, stăpâne! răspunse Bohu respectuos.

— Rai şi Mutu sunt de gardă la posturile lor?

— Da, stăpâne.

— Bine! Dacă vine cineva, ştii consemnul: toţi dorm.

Bohu se înclină fără să răspundă, ducând mâinile la frunte şi Zucco intră în ascensor, care, fără a se opri la etajele intermediare, coborî până la parter.

Rezervat, ca şi ascensorul numai locatarilor de la etajul al douăzeci

şi şaselea, se deschidea un coridor strâmt, cu o ieşire particulară, care da, nu în strada principală, ci într-o mică stradă laterală.

Zucco străbătu coridorul, deschise uşa şi sări într-un automobil închis şi cu perdelele lăsate, a cărui uşă era ţinută deschisă de un servitor bărbos.

Când Zucco intră, servitorul închise uşa şi se aşeză pe scaun lângă şofer, care era bărbos ca şi el.

Şi automobilul se puse în mişcare.

După un sfert de oră, se opri în faţa Băncii de Stat, fără ca vreunul din numeroşii americani, care circulau la ora aceea pe străzile prin care trecuse automobilul, să fi presupus că într-însul se aflau cei trei faimoşi cercetaşi.

Maşina nu se opri la intrarea principală a Băncii ci pe o stradă laterală, în faţa unei mici uşi, ridicată cu câteva trepte de la pământ, prin care se pătrundea în apartamentele private ale directorului.

Astfel cei trei falşi cercetaşi, înfăşuraţi în lungi mantale cu glugi, nu fură văzuţi de nimeni. Şi, colo sus, în cabinet, totul se petrecu în modul cel mai normal.

Înaltul funcţionar privi cu o curiozitate plină de admiraţie pe cei trei băieţi, le strânse mâinile cu putere şi ie puse câteva întrebări, la care, „Raimondo”, cu aerul extrem de obosit, răspunse întâi în italieneşte, iar apoi „Jean Bart” într-o englezească stricată. Şi în sfârşit, ceru cecul.

Zucco scoase din buzunar portofoliul şi îl dete falsului Raimondo, care-l luă, îl deschise tremurând de emoţie – ceea ce făcea să pară şi mai autentică personalitatea sa – şi scoţând cecul, îl prezentă domnului Smithey. Acesta nu se uită la cec de cât din curiozitate şi din obişnuinţă; era la mii de kilometri departe de presupunerea că în faţa lui se juca în momentul acela o comedie atât de infamă şi de prodigioasă – deşi în fond, atât de simplă.

Îndoi cecul, după ce se uită la el şi îl aruncă cu indiferenţă în compartimentul din mijloc al unei enorme case de fier, a cărei uşă, era deschisă. Şi-apoi luă de pe un raft cu amândouă mâinile o grămadă de pachete de bilete de bancă… Le aruncă pe masă unde se răspândiră.

— Fiecare pachet, zise el, e de o sută de mii de dolari… număraţi…. Sunt zece, adică un milion de dolari.

— O! Numai benţile! zise în englezeşte falşul Jean Bart. Nu vom număra biletele desigur!

Şi falşii cercetaşi, cu mâinile tremurătoare, în prada unei emoţii sincere, pe care nu erau obligaţi s-o ascundă – căci era atât de firească – numărară repede pachetele, strângându-le de pe masă.

Îndărătul lor, impasibili şi solemni, cum trebuie să fie cineva în faţa unei asemenea bogăţii, concentrate în pachete de hârtie subţire,

Zucco, Tokman, Wallis şi Wup priveau

— Valiza? zise Raimondo cu glas sugrumat.

Atunci, Wup puse pe masă o mică valiză pe care o ţinuse în mână.

Şi pe când cei trei băieţi aşezau înăuntru pachetele de bancnote, Zucco zise lui Smithey cu un ton de respectuoasă curtoazie.

— Acum, d-le director, vă cerem permisiunea să ne retragem. Aceşti tineri eroi au nevoie de o odihnă, bine meritată de altminteri… Acum când au pus mâna pe premiul victoriei lor, nu se mai gândesc de cât la un singur lucru: să doarmă.

— Înţeleg, şi domnul Smithey surâse. Şi pachetele de bilete de bancă vor fi o pernă destul de moale! Când se voi înapoia în Italia?

— Poimâine.

— Tot pe cale aeriană?

— Oh! Nu! *Aerocul* va fi îmbarcat pe bastimentul „Citta di Napoli”, pe bordul căruia le-am rezervat o cabină de lux. Dar, înainte de a pleca, vor veni să vă salute, ca şi când ar veni să încaseze cecul în momentul de a se îmbarca.

— Tot New York-ul va saluta plecarea lor! observă directorul. Deci, domnilor cercetaşi primiţi încăodată felicitările mele şi duceţi-vă de vă culcaţi! Poimâine vă voi primi iarăşi cu bucurie.

Zucco luă valiza. Îşi strânseră mâinile şi cei trei cercetaşi ieşiră, urmaţi de fondatorii C.P.T.-ului.

Reconducându-i cu perdelele lăsate, la Woolworth Building, automobilul se opri în faţa birourilor „Agenţiei de publicitate universală pentru presă” şi Wallis coborându-se intră spre a prezenta la ghişeul inserţiilor pentru toate ziarele din New York o hârtie ne care era dactilografiată următoarea informaţie:

„Directori C.P.T.-ului au onoarea de a informa publicul că cei trei cercetaşi italieni vor consacra toată ziua de mâine. 6 Iulie, repaosului absolut, repaus de care au incontestabil nevoie… Accesul publicului la al 26-lea etaj din Woolworth Building va fi interzis.

La 7 Iulie, la 3 p.m., cei trei cercetaşi, însoţiţi de membri dirigenţi ai C.P.T.-ului se vor duce la Banca de Stat ca să primească în schimbul cecului Carnegie o scrisoare de credit de egală valoare asupra Băncii Italiei.

Apoi, se vor îmbarca pe transatlanticul *Citta di Napoli,* pe bordul căruia va fi îmbarcat şi *Aerocul,* demontat.

Publicul american e invitat să facă poimâine celor trei cercetaşi o manifestaţie demnă de eroismul lor”.

După această comunicare pe care toate ziarele de seară şi de a doua zi dimineaţă, aveau s-o publice cu litere grase.

Wallis se înapoie la automobil, care porni spre Woolworth Building.

Şi Zucco rezumă astfel situaţia.

— Perfect! Smithey nu va dezminţi această informaţie, de vreme ce

a găsit foarte natural, când i-am spus, ca cei trei cercetaşi să ia precauţiunea de a ascunde că au încasat chiar azi milionul de dolari. Şi în tot cursul zilei de mâine, şi al dimineţii de poimâine. Vom avea timpul s-o ştergem cu automobilele noastre de sursă şi să schimbăm biletele în aur.

Într-adevăr. Ar fi fost primejdios pentru hoţi să păstreze biletele de bancă, căci Banca de stat desigur că notase seria şi numerele şi când afacerea ar fi fost descoperită, nici unul dintre ei n-ar fi putut schimba o hârtie măcar, fără a fi prins, căci numerele şi seria ar fi fost imediat publicate pretutindeni.

Pe de altă parte, nici nu putea fi vorba să poată schimba în aur, la o singură bancă, un milion de dolari în bancnote. Un fapt atât de extraordinar ar fi fost îndată semnalat. Şi apoi, afară de Banca Statului nici o altă bancă nu posedă, poate un milion de dolari în monede de aur.

Dar, depărtându-se de New York – Zucco, Wallis şi Wup pe deoparte şi Tokman pe de alta – cei patru bandiţi se puteau opri, pe rând, în toate oraşele pe unde treceau la toate băncile şi cu câte o mie de dolari, aici, trei mii, colo, zece mii dincolo, ar fi transformat încetul cu încetul biletele în monede de aur şi argint.

Ea chiar, în anumite centre industriale, ar fi putut schimba într-o singură dată sume enorme fără a provoca uimire, deoarece spre a-şi plăti lucrătorii, fabricile şi manufacturile din unele centre au nevoie de aur şi argint, pentru majoritatea salariilor.

Mulţumită precauţiunilor luate, hoţii aveau o zi şi jumătate spre a efectua aceste operaţii de schimb. Şi, după calculele lor, acest răstimp le-ar fi ajuns, chiar presupunând că afacerea s-ar fi descoperit în după amiaza zilei de 7 şi că, imediat – ceea ce nu era probabil – numerele şi seria biletelor furate ar fi fost transmise şi publicate în toate oraşele Statelor Unite. Totul era deci, prevăzut.

Şi nu le mai rămânea altceva celor patru hoţi, ca să fie liberi şi să plece, de cât se hotărască soarta, celor trei falşi cercetaşi.

Şi iată ce se întâmplă:

Când fură iarăşi în apartamentul de la etajul al 26-lea al lui Woolworth Building, cei patru bandiţi însoţiră pe cei trei falşi cercetaşi în camera care, de cincisprezece zile, le servea de locuinţă.

Abia intrară, şi falsul Raimondo zise, azvârlind pălăria pe pat.

— Sper că acum o să ne daţi şi nouă o masă bună, lăsându-ne să mâncăm să ne săturăm, în aşteptarea părţii noastre din biletele de bancă.

— Acum, răspunse scurt Zucco, nu avem timp de pierdut.

Şi înainte ca cei trei băieţandri să-şi fi putut da seama de cele ce se întâmplau, fură înhăţaţi de Tokman, Wallis şi Wup, trântiţi pe pat şi Zucco le punea repede sub nas tampoane de vată îmbibate cu

cloroform.
Apoi, când băieţii fură imobilizaţi, le deschiseră gura cu lama unui cuţit şi le turnară pe gât câte două linguriţe dintr-un lichid roşu.
— Aşa, zise Zucco, rânjind. Falşii cercetaşi vor dormi acum cât şi cei adevăraţi. Să-i lăsăm aici şi să mergem să ne pregătim.
— Mai întâi, să împărţim banii! zise Tokman.
— Aşa e.
Şi Zucco, punând valiza pe măsuţa acoperită cu un postav verde, o deschise.
Fiecare dintre cei patru luă câte două pachete de bilete. Apoi două pachete rămase fură împărţite în patru părţi egale, pe care şi le împărţiră.
Zucco, Tokman, Wallis şi Wup săvârşiseră prodigiosul furt; acum nu mai avea decât să se bucure de produsul lui.

CAPITOLUL IV
Automobilul cu fund dublu

Lângă birou era o altă încăpere destinată toaletei. Erai foarte vastă şi mobilată, după cât se părea, spre a servi la patru persoane. Erau patru mese de toaletă cu oglinzi şi lămpi mobile, patru dulapuri şi patru scaune.

Bandiţii intrară; fiecare îşi scoase haina şi vesta şi se aşeză în faţa unei măsuţe. Într-o clipă acei oameni schimbară înfăţişarea. Bărbile lor erau false; părul, peruci; culoare pielei opera unui abil machiaj. Îşi scoaseră toate postişele ş: apărură cu fizionomia lor personală.

Zucco, Wallis şi Wup erau de sigur de aceeaşi rasă şi de aceeaşi naţionalitate, căci aveau câteşitrei aceiaşi tăietură de obraz, acelaş nas achilin, aceiaşi culoare de ochi, aceiaşi piele uşor bronzată.

Fizionomiile nu se deosebeau decât prin proporţiile trăsăturilor şi prin expresie.

Zucco prezenta toate semnele unei vaste inteligenţe şi ale unui curaj plin de mândrie; Wallis părea mai brutal, mai grosolan; Wup mai şiret şi mai ipocrit. Dar, aveau toţi aceeaşi privire crudă şi neîndurată, asemenea unui foc mocnit produs de sentimente de ură şi de revoltă, mereu aţâţate.

Zucco, Wallis şi Wup nu puteau fi de cât americani de la sud, dacă erau cumva americani.

Cât pentru Tokman, pielea albă şi puţin cam mată, obrajii plini, mustaţa tunsă şi barba pătrată de culoare roşcată, părul de aceeaşi nuanţă însă ras şi ochii mari de un albastru cenuşiu, toate îl arătau de altă rasă. Nu spusese chiar el, că după lovitură, voia să plece în Germania? Era, în adevăr, german.

Dar în faţa oglinzii nici unul nu-şi păstră mult timp adevărata fizionomie. Nu-şi scoaseră bărbile şi perucile, decât spre a se deghiza într-alt fel.

Modificându-şi din nou culoarea pielei, îşi puseră alte peruci şi alte bărbi care îi făcea de nerecunoscut.

Pentru a pregăti şi a săvârşi furtul îşi făcuseră anumite figuri. Pentru a fugi şi a schimba biletele în monede, îşi făceau altele.

Îmbrăcară alte haine şi după ce terminară transformaţia îşi puseră alte peruci. Tokman îşi mai puse şi nişte ochelari afumaţi. Şi se înapoiară în birou.

Fiecare avea în buzunarele dinăuntru ale hainelor, partea ce le revenea din milioanele furate.

— Tokman, zise Zucco, e ora să ne despărţim. Poţi pleca,

— Asta şi fac, răspunse celălalt. Adio şi noroc!

— Şi tu, tine-ti gura!

— Ne-am înţeles. Adio!

Şi fără altă ceremonie Tokman ieşi.

— Să sperăm că nu-l vom mai vedea pe germanul ăsta! zise Zucco cu voce surdă, şi adăogă:

— Wallis, du-te de caută pe Bohu, pe Rai şi pe Mutu. Eu voi pune la loc, sub căpătâiul cercetaşului, portofoliul în care am strecurat un cec falş, care va contribui să facă să întârzie descoperirea... Şi peste cinci minute vom pleca. Aveţi bine în minte itinerarul?

— Da, răspunse Wallis. Trec cu Mutu pe drumul, care merge spre vest până la lacul Ontario. La Buffalo, o iau în jos pe lacul Erie, apoi mă opresc la Cleveland şi ajung la Washington prin Pittsburg.

— Da, aprobă Zucco. Tu, Wup ai drumul cel mai lung. Gât despre mine, conform învoielii noastre, voi face înconjurul băii New York-ului împreună cu Rai, voi merge din bancă în bancă prin Brooklyn, New York, Jersey-City, Newark şi New Brighton.

Apoi, voi lua acelaş drum ca Wallis şi poimâine, 7 Iulie, la trei după amiază, exact la ora la care se vor trezi cei trei cercetaşi ne vom îmbarca pe *yacht*-ul, care ne aşteaptă la gurile fluviului Potomac, mai jos de Washington.

— Dacă va voi Dumnezeul Incaşilor, Soarele atotputernic? murmură Wallis şi Wup, plecând capul cu religiozitate.

— Dacă va voi Dumnezeu! adăogă Zucco, prosternându-se pe jumătate.

Urmă apoi o scurtă tăcere, după care, fără a mai rosti nici o silabă ieşiră din birou.

Wup şi Wallis se duseră să ia pe Bohu, Rai şi Mutu de la diferitele lor ocupaţii, iar Zucco se duse să puie sub perna lui Raimondo portofoliul în care introdusese cecul fals, pe care scrisul şi iscălitura bine cunoscută a lui Carnegie erau grosolan imitate.

Apoi, Zucco închise cu îngrijire toate uşile vastului apartament şi scoborî cu ascensorul la parter.

În coridorul particular Wallis şi Wup aşteptau împreună cu cei trei servitori Bohu, Rai şi Mutu.

Cei şase oameni ieşiră împreună, se urcară într-un tramvai electric şi merseră până la cheiul Hudsonului. Trecură fluviul cu un vapor-muscă împreună cu alte o sută de persoane, care vorbeau toate despre *Aeroc* şi despre cei trei cercetaşi, dar dintre care nici una nu recunoscu, bine înţeles, pe preşedintele, pe vicepreşedintele şi pe casierul faimosului comitet C.P T.

Pe malul drept al Hudsonului se întinde Jersey-City. Cei şase inşi luară diverse tramvaie, dar se reîntâlniră toţi în faţa unei case cu un etaj.

Cei şase oameni intrară în casă fără sa-i vadă cineva, şi se întâlniră la parter, într-o încăpere amenajată ca sală de mâncare.

— Acum, fraţilor, zise Zucco, privind pe Wallis şi pe Wup, mai întâi, să mâncăm căci de azi dimineaţă n-am mai luat nimic. Apoi, vom face şi noi ceea ce fac cercetaşii; ne vom culca şi vom dormi. Nu ştim sigur, dacă vom putea dormi mâine noaptea şi de trei zile ne-am odihnit foarte puţin. Deci, fiindcă avem timp, să ne reparăm forţele.

Se întoarse spre cei trei servitori, care stau nemişcaţi lângă perete.

— Bohu, noaptea trecută ai pregătit totul?

— Da stăpâne.

— Ei bine: tu şi tovarăşii tăi serviţi-ne. Apoi, veţi mânca şi voi şi vă veţi odihni ca şi noi, căci veţi împărţi cu noi oboselile şi pericolele.

Bohu, Rai şi Mutu se înclinară în faţa lui Zucco şi ieşiră.

— Haidem, să vedem automobilele! zise Zucco.

Urmară un coridor, deschiseră o uşă, străbătură o vastă grădină cu alei largi până ajunseră la o construcţie joasă din cărămidă, lipită de un zid înalt.

Cu o cheie pe care o scoase împreună cu altele prinse de un inel, din buzunar, Zucco deschise larg uşa cu două canaturi.

Înăuntru erau trei automobile. Lungi, joase, în formă de obuze, nu aveau decât două locuri, două scaune adânci, bine capitonate. Se asemănau exact, chiar la culoarea uniformă, cenuşie.

Fiecare din cei trei oameni ridică o capotă şi examina un motor. Apoi, cu o sârmă de fier sondară rezervorul de benzină.

— Mâine de dimineaţă, zise Zucco, Bohu, Rai şi Mutu ne vor pune provizii de mâncare, ca să nu fim obligaţi să ne oprim prin hoteluri şi restaurante.

Wallis şi Wup nu spuseră nimic. Ieşiră satisfăcuţi. Zucco închise uşa la loc.

Şi se întoarseră împreună în sala de mâncare unde, în acel moment Bohu, punea pe masă un castron cu supă, din care ieşea fum.

Cei trei misterioşi bandiţi se aşezară la masă fără să scoată o vorbă şi o jumătate de oră nu părură ocupaţi de cât să mănânce. Tăcuţi şi îndemânateci, cei trei servitori îi serveau. De notat că nici ei nu mai aveau bărbi. Obrazurile lor erau ovale şi de o culoare bronzată, iar părul negru lucios şi lipit de craniu. Deşi de statură diferită şi foarte deosebiţi unul de altul, Bohu, Rai şi Mutu dovedeau aceeaşi origină enigmatică ca a stăpânilor lor caracterizată prin ovalul obrazului osos, nasul încovoiat, ochii negri foarte vii şi pielea bronzată.

După ce serviră fructele, servitorii se retraseră şi stăpânii fumară fiecare câte o enormă ţigară fără a-şi vorbi…

Apoi, se sculară toţi deodată şi salutară cu mâinile încrucişate, retrăgându-se în trei camere diferite.

Erau orele abia şapte şi în ziua aceea de Iulie, soarele. Strălucea

încă pe cer.

A doua zi cei trei bandiţi se sculară după răsăritul soarelui. Dormiseră mai bine de douăsprezece ore. Pierdură apoi ca şi în ajun câteva minute în faţa oglinzii, spre a se deghiza, într-o cameră special amenajată în acest scop.

Când coborâră, găsiră jos pe cei trei servitori, care îi salutară cu o reverenţă mută, ducând o mână la frunte.

Li se servi o gustare rece.

Apoi îmbrăcară nişte impermeabile şi îşi puseră şepci de şoferi şi mănuşi, pe când servitorii lor făcură acelaş lucru. Wallis şi Bohu, Wup şi Mutu îşi puseră ochelari, căci aveau de făcut, cu mare viteză, un drum foarte lung. Zucco şi Rai nu-şi puseră ochelari fiindcă, până a doua zi aveau de străbătut cele patru oraşe, care formau colosala aglomeraţie renumită în general, New York.

Un sfert de oră mai târziu, Walli şi Bohu ieşeau cu automobilul, pe o poartă practicată în zidul grădinii şi care da pe o şosea în câmp deschis.

După douăzeci de minute ieşiră Wup şi Mutu. Şi numai la o jumătate de oră după aceştia din urmă plecară şi Zucco cu Rai. Zucco închise poarta pe dinafară.

Şi toată ziua aceea şi dimineaţa următoare nişte automobilişti se prezentară la mai toate băncile din statul New York, propriu zis, la Brooklyn, la Jersey-Citty şi la Newark; la Trenton, la Filadelfia, la Baltimore şi la Washington; la Scranton, la Buffalo, la Erie şi Cleveland şi la Pittsburg; în toate aceste oraşe, toate băncile primiră vizita unui *Gentleman,* care cerea să i se dea aur şi argint în schimbul unui pachet de bancnote, mai mult sau mai puţin voluminos.

Şi cum cererea era proporţională pretutindeni cu importanţa băncii, operaţiile nu deteră loc la nici un incident; nici un casier nu avu nici cea mai mică bănuială. Şi nimeni nu-şi închipui că acele bilete încasate purtau numere, care a doua sau a treia zi aveau să fie anunţate, cum sunt de obicei numerele biletelor de bancă furate, atunci când cel furat le cunoaşte.

Astfel, la 7 Iulie, la orele trei după amiază, Zucco, Wallis şi Wup, fură exact la întâlnire.

Automobilele sosiră la câteva minute unul după altul, la gurile fluviului Potomac, câţiva kilometri spre sud-est de Washington. Era un punct în care apa era foarte adâncă. La o cotitură a malului era ancorat un yacht cu aburi.

Zucco, ultimul sosit, strânse mâinile complicilor săi, Apoi scoase trei fluierături bizar modulate.

Deodată o şalupă mare se desfăcu de yacht. În ea se aflau patru oameni cu pielea bronzată şi nasul încovoiat, care vâsleau cu repeziciune. Prora vasului scârţâi pe nisipul de pe mal. Cei patru

oameni debarcară. Unul rămase să tragă barca. Ceilalţi se duseră spre automobilele care se opriseră cu spatele spre plajă.

Zucco zise scurt:

— Faceţi repede!

— Da, stăpâne, răspunseră câteşitrei înclinându-se adânc.

La oarecare distanţă, în stânga şi în dreapta, Wallis şi Wup priveau în jur.

Aveau amândoi câte un *browning* în mână.

Dacă vreun individ s-ar fi apropiat atât încât să vadă cele ce se petreceau, Wallis şi Wup aveau ordin să ucidă fără milă pe inoportun şi să-l arunce în apă, cu o piatră legată de gât, ca să rămâie pe fundul mării.

Dar, locul fusese bine ales. Departe de orice drum, într-un punct în care malul forma un cot şi o peninsulă acoperită de arbori, masca vaporaşul ancorat acel loc era absolut. Pustiu.

Şi Wallis şi Wup n-avură prilejul să facă uz de armele lor.

Pe când ei vegheau, Zucco descoperise, în partea dinapoi a automobilelor, un fel de sertare invizibile pentru cine nu le ştia. Erau prevăzute cu nişte inele de fier. Cei trei servitori şi cei trei marinari apucară de acele inele şi traseră. Şi sertarele ieşiră pe jumătate, având exact lungimea şi lărgimea şasiurilor automobilelor.

Acele sertare erau pline cu monede de aur şi de argint, cele dintâi în cantitate mai mare de cât celelalte.

Era acolo exact valoarea a trei milioane opt sute optzeci şi şase de mii două sute lire (3.886.200).

Dar, sertarele erau atât de grele, încât cei şase oameni fură nevoiţi să-şi unească forţele ca să le ducă unul după altul la şalupă. Şi şalupa trebui să facă de trei ori drumul dus şi întors de la mal la vaporaş, unde sertarele fură îmbarcate.

După a treia transbordare, Zucco strigă:

— Wallis! Wup! Îmbarcaţi-vă!

Dar, pe când stăpânii şi marinarii se îmbarcau, cei trei servitori făcură să vireze automobilele, întorcându-le cu faţa, spre fluviu, blocară volanul de direcţie, lansară motoarele şi săriră repede jos.

Automobilele cenuşii, lăsate în voia lor, rulară până la mal, într-un punct în care acesta era puţin surpat. Se clătinară, se aplecară şi se rostogoliră căzând peste cap în apă, cu un zgomot răsunător, în mijlocul unor formidabile ţâşnituri de spumă şi fură repede înghiţite.

În această dramă extraordinară cele trei maşini cu fund dublu, îşi terminaseră rolul.

Cinci minute mai târziu, după ce şalupa fu ridicată pe bord şi toţi se îmbarcară, vaporul ridica ancora, ieşea din apele fluviului, trecea prin baia Chesapeake şi dispărea în infinitul Oceanului.

Zucco, Wallis şi Wup nu mai erau pe continentul american, teatrul

extraordinarei lor întreprinderi.

Tokman, complicele lor, părăsise şi el continentul, cu câteva ore mai-nainte. La amiază, el se îmbarcase în apropierea Boston-ului, la nord de New York, pe un brick goeletă ancorat în fundul unei mici băi şi pe care flutura pavilionul german. Sosi şi el cu un automobil cenuşiu, dar fără servitor. Şi ajută el singur marinarilor de pe goeletă să încarce într-o barcă sertarul plin de monede de aur şi de argint pe care le obţinuse în schimbul bancnotelor la băncile din diferitele oraşe în care se oprise. Tokman, împinse apoi automobilul în mare.

În timpul acesta, la New York, în două camere de la al douăzeci şi şaselea etaj al lui Woolworth Building, cei trei cercetaşi italieni şi cei trei falşi cercetaşi, dormeau mereu.

CAPITOLUL
Deşteptarea cercetaşilor

Cercetaţii italieni nu se deşteptară decât între patru şi patru şi jumătate în după amiaza zilei de 7 Iulie.

Primul care deschise ochii fu Marius Columbo. Camera era în completă obscuritate şi el nu văzu nimic.

Rămase o clipă nemişcat cu ochii căscaţi. Apoi frecându-şi pleoapele, chemă cu jumătate glas:

— Raimondo, Jean Bart!

Nimeni nu-i răspunse.

Aşteptă câteva clipe. Apoi strigă mai tare:

— Ei! Mii de pipe! Raimondo! Jean Bart!

De data asta auzi un mormăit în dreapta sa, unde era patul lui Raimondo şi un scârţăit de droturi, în stânga, unde era Jean Bart.

Atunci Marius se gândi la triumf, la cec, la bogăţie, la glorie. O bucurie imensă îl năpădi şi ridicându-se în pat, urlă:

— Raimondo! Jean Bart! Sculaţi-vă, mii de milioane de fulgere! Şi să se facă lumină, mii de pipe!

— Şi lumină se făcu! exclamă glasul vesel al lui Raimondo, care întinzând braţul, întoarse butonul electric.

Un policandru cu zece becuri, atârnat în mijlocul tavanului, se aprinse şi camera fu inundată de o lumină puternică.

Jean Bart, întinse braţele, căscă, se sculă în sus, privi pe camarazii săi şi începu să râdă î tăcere, cu ochii albaştri copilăroşi, încă umflaţi de somn.

— Haide! zise Raimondo, sărind din pat, să ne îmbrăcăm.

Se aplecă spre ceasul, pe care îl pusese înainte de a se culca, pe masa de lângă pat şi văzu că arăta ora douăsprezece.

— Amiază! observă el. Oho! Am dormit aproape douăzeci şi patru de ore… Dar… ce e asta? Ceasul e stat? Şi cu toate astea mi-aduc aminte că l-am întors înainte de a mă culca, şi erau orele trei trecute. N-ar trebui să se fi oprit încă.

Îl întoarse iară, fără a da prea multă importanţă acestui lucru.

Între timp, Marius şi Jean Bart, începuseră să-şi puie pantalonii, ciorapii şi ghetele.

Raimondo îi imita şi trecură apoi împreună, într-o vastă cameră de baie, alăturată.

După zece minute, ieşiră de acolo reîmprospătaţi, curaţi, pieptănaţi, cu ochii limpezi, obrazul fraged şi odihnit.

Se îmbrăcară repede, fluierând, fredonând şi cântând canţonete

italiene şi Marius, care fu cel dintâi gata, se duse să ridice transperantele şi să deschidă fereastra, pe când Raimondo, deschizând portofoliul, scoase cecul lui Carnegie şi fluturându-l triumfător, se apucă să danseze un dans marinăresc, în faţa lui Jean Bart, care bătea tactul cu piciorul.

Şi când fereastra fu deschisă, năvăli în odaie un zgomot care venea de departe.

— Ce e tapajul ăsta? zise Raimondo, punând cecul în portofoliu şi portofoliul într-un buzunar dinăuntrul bluzei.

— Asta, zise Raimondo, râzând, e mulţimea care, fără îndoială, ne aşteaptă de azi dimineaţă şi acum. Ne aclamă.

Fereastra n-avea balcon, ci numai o simplă bară de rezemat.

Cei trei băieţi se rezemară de ea, aplecându-se în jos. Şi văzură o mulţime imensă care se îngrămădea în strada din faţa casei şi pe străzile laterale la picioarele lui Woolworth Building.

Mulţimea aceea împiedica orice circulaţie de vehicule şi din mijlocul ei ieşea un zgomot confuz,.

Dar, când apărură cei trei cercetaşi, murmurul se transformă într-o formidabilă clamoare de aplauze ce se uneau ca o salvă de detunături continue. Şi în mulţimea aceea întunecată, drapelele ce fluturau păreau pete albe ce se mişcau…

— Uluitor! zise Raimondo, impresionant.

— Da! Uluitor! repetă Marius, entuziasmat.

— Da, da, strigă Jean Bart! Dar eu văd altceva.

— Ce lucru? întrebară ceilalţi împreună.

— Că ceasul tău a stat de mai multe ore Raimondo. Ia uită-te la soare. E la jumătatea drumului între zenit şi orizont la apus. Trebuie să fie cel puţin patru după amiază!

Şi dacă mulţimea aşteaptă de azi dimineaţă, trebuie să strige de entuziasm şi de nerăbdare!

— Ei bine! zise Raimondo, trebuie să ieşim. Trebuie să ne ducem la Banca de Stat şi să schimbăm cecul. Haidem, să căutăm pe d-l Zucco şi pe colegii săi, care trebuie să ne aştepte în salon, sau pe terasă.

— Haidem! zise Jean Bart.

— Aşteptaţi! le făcu semn Marius. Dar, ce naiba! Voi nu ştiţi ce înseamnă demonstraţiile populare?

Şi luând un ton de o solemnitate comică, zise:

— Să salutăm acest popor care ne aclamă şi aclamă în noi Italia, domnii mei!

Se aplecă pe fereastră şi scoase pălăria şi o flutură în aer, salutând de mai multe ori. Raimondo şi Jean Bart imitară pe veselul lor camarad. Şi uraganul aclamatorilor spori, făcând să tremure văzduhul în jur.

Apoi, cei trei cercetaşi se îndreptară spre uşă. Raimondo făcu

gestul de a o deschide. Dar uşa nu se deschise. Apăsă mai tare pe clanţă, împinse. În zadar!

— Dar asta? E închisă?

— Desigur, zise Jean Bart. Văd limba cheii în broască.

— Şi cheia e de partea cealaltă, adaogă Marius.

— Desigur Zucco a închis-o ca să nu intre vreun vizitator inoportun.

— De sigur.

— Să batem. Va auzi!

— Tocmai!

Şi, râzând, cei trei cercetaşi începură să dea cu pumnii în uşă. Aşteptară. Dar uşa nu se deschidea.

— Ei! Domnule Zucco! urlă Marius cu vocea lui puternică. Tăcerea singură le răspunse.

Raimondo murmură:

— Mi-e foame!

— Şi mie!

— Şi mie mi-e foame, adăogă Jean Bart. N-am băgat în gură de cat o lingură de supa şi un ou şi de la Lisabona pân-aici am mâncat atât de puţin în cât…

— Un motiv mai mult ca uşa să se deschidă, replică Raimondo. Mai cheamă odată Marius. Tu ai vocea mai tare.

Marius chemă, strigă, urlă.

Nimic!

— A! M-am săturat, zise Raimondo scos din fire. Ce-o fi făcând d-l Zucco ăsta! Îi se pare că nu sunt deajuns douăzeci şi patru de ore de somn?

— Să deschidem uşa! hotărî Marius, care era totdeauna pentru rezoluţiile extreme.

Foamea şi dorinţa de a se duce la Banca de Stat şi apoi de a supraveghea îmbarcarea *Aerocului* pe nava „Celto di Napoli” făcu şi pe Jean Bart să fie de părerea lui Marius. Şi Raimondo aderă numai decât şi el.

Cei trei cercetaşi, n-aveau desigur nici o bănuială. Se gândeau că Zucco şi colegii săi erau poate reţinuţi unde-va de vreo ocupaţie în legătură cu plecarea şi că servitorii puşi la intrările apartamentului, nu auziseră strigătele lor. Dar tocmai acei servitori ar fi putut să le servească ceva de mâncare, în aşteptarea lui Zucco, care nu se putea să întârzie, de oarece era aproape ora patru după-amiază şi vasul *Oraşul Neapole* pleca la opt, pe cât ştiau ei.

Raimondo, Marius şi Jean Bart se proptiră cu un picior pe covorul gros, rezemară de uşă umărul drept şi cu o sforţare comună, împinseră. Uşa era cu două canaturi şi prevăzută cu un sistem, care nu permitea să se deschidă, fără ca cheia să se întoarcă în broască. Dar tocmai faptul că avea două canaturi, o împiedica de a fi prea

solidă. Lemnul trosni, se rupse; cheia sări şi unul din canaturi se deschise.

Cei trei cercetaşi se găsiră în salonul cel mic. Dar şi aici uşa era închisă. Noi chemări, noi strigăte, noi bătăi în uşă, dar nimeni nu veni să le deschidă.

— La dracu! Ce înseamnă asta? întrebă Raimondo.

Erau câteşi trei uimiţi dar nu îngrijoraţi, fără voie feriţi de orice teamă de prezenţa cecului în portofoliu şi a portofoliului în buzunarul lui Raimondo.

Şi forţară şi această uşă.

În sala cea mare, nimeni. Strigăte şi chemări rămaseră fără rezultat.

În sfârşit, după un sfert de oră de strigăte repetate şi de bătăi în uşă, cei trei cercetaşi fură nevoiţi să constate cu uimire că vastul apartament era pustiu: nici membri C.P.T.-ului, nici servitori. Şi uşa ascensorului – de fier – era închisă cu cheia.

— Bravo! şi Marius începu să simtă fierbându-i sângele în vine, găsind gluma de prost gust. Ştii că au haz, domnii ăştia?…

— Mai e o uşă pe care n-am deschis-o, zise Jean Bart.

— Care?

— Veniţi!

Traversară pentru a douăzecea oară salonul, biroul, o cameră de toaletă, altă cameră închisă şi se pomeniră în faţa unei uşi.

Acolo, strigară… Şi deodată li se răspunse. Era o voce, care li se păru foarte tinerească deşi puţin cam răguşită şi al cărei puternic accent milanez îi uimi. Şi vocea aceea zise:

— Ei, ce e acolo?

Se priviră încurcaţi.

Dar Raimondo îşi recăpăta repede sângele rece şi zise cu autoritate:

— Cine e îndărătul uşii?

— Dar voi, cine sunteţi? zise vocea milaneză.

— Noi suntem cei trei cercetaşi!

— La naiba! murmură vocea.

Se făcu o tăcere. Tăcere scurtă, căci Raimondo strigă:

— Deschideţi!

Dar tăcerea continuă.

— Deschideţi! repetă Raimondo, sau spargem uşa. Iarăşi nimic.

— Haidem! Jean Bart! Marius! Se opintiră înfuriaţi. Uşa gemu, trosni şi se deschise brusc.

Şi cei trei cercetaşi, înmărmuriţi, se pomeniră într-o cameră în care erau trei paturi luminate de lumina electrică aprinsă.

Pe paturile acelea şedeau trei băieţi îmbrăcaţi ca cercetaşi italieni şi semănau în mod straniu cu ei: statura, culoarea părului, a ochilor,

trăsăturile generale...

La prima ochire se crezură victimele unei halucinaţii.

Dar, repede constatară deosebirile în forma nasului, a gurilor, a obrazurilor şi mai ales în expresie. Şi reveniră la realitate.

— Oho! murmură Raimondo, ce înseamnă asta? Ce faceţi voi aici, îmbrăcaţi ca noi şi deghizaţi desigur ca să semănaţi cu noi?

Cei trei băieţi, cu ochii holbaţi de spaimă, priveau fără să clipească pe cei trei cercetaşi.

— Mii de pipe! strigă Marius, ce, sunteţi muţi câte şi trei?

— Haideţi! Vorbiţi! ordonă Jean Bart cu vocea lui calma, dar cu un ton de energie imperioasă.

Aşteptară, tremurând de excitare. Dar. Cei trei falşi cercetaşi continuau să tacă.

Atunci, Raimondo, care tremura de furie, nu se mai putu stăpâni. Apucă de piept pe cel care semăna cu el şi zguduindu-l cu violenţă îi ordonă:

— Vorbeşte, tu! Dacă nu!... Spune repede, cine eşti şi ce faceţi voi aici?

— A! Pe dracu! zise falşul cercetaş pe un ton sfidător, dar în care se ghicea teama.

Şi se zbătu, încercând să-şi tragă din mâinile lui Raimondo basmaua de care îl apucase.

Dar Balsan avea pumnul solid. Nu-i dete drumul şi strigă, exasperat:

— Vrei să te bat ca să te fac să vorbeşti?

— Da! observă Jean Bart. E aici un mister, care trebuie lămurit. S-au întâmplat lucruri pe care noi nu le ştim...

— Mii de pipe! urlă Marius, vorbiţi, unul sau altul, căci dacă nu aveţi a face şi cu mine.

Şi cu amândouă mâinile apucă şi el de umeri pe acela, care îi semăna lui.

Jean Bart făcu acelaş lucru cu cel care era deghizat ca dânsul. Şi timp de un minut ei se priviră ochi-n ochi unii cu furie, ceilalţi cu teamă...

Aceştia din urmă se încăpăţânau totuşi să nu vorbească. La ce se gândeau?

Ştiau bine că aceşti tineri erau cei trei eroi cărora le furaseră o avere.

Şi tăceau, fără îndoială temându-se că mărturisirea delictului lor le va aduce o pedeapsă teribilă, căci simţeau instinctiv că Raimondo, Marius şi Jean Bart erau mult mai tari de cât ei.

Aşa, că cei trei complici ai hoţilor persistau în mutismul lor.

— A! M-am săturat! declară Raimondo. Şi de vreme ce nu voiţi să vorbiţi, vom afla adevărul prin alte mijloace. Dar, pân-atunci nu veţi

fugi! Marius, Jean Bart, legaţi-i bine, ca să nu poată fugi.

— Aşteaptă! mă duc să caut frânghiile. Şi dând drumul aceluia care-i semăna aşa de bine se duse la fereastră unde atârnau sforile de la transperante.

— Nu! Nu! bâlbâi cel mai mare dintre pungaşi, plecând capul şi strângând pumnii gata de luptă.

Încurajaţi de exemplu, ceilalţi doi îl imitară. Şi era să se isce o bătaie, dacă Raimondo n-ar fi văzut intrând un nou personaj.

— Jean Bart, zise el, lasă-l pe al tău!

Şi el însuşi se depărtă de pat, ca să se uite la un domn înalt, cu aspectul sever, care în momentul acela intra grăbit în cameră.

— Aoh! făcu acesta.

Exclamaţia făcu pe Marius şi pe Jean Bart să se întoarcă şi pe cei trei, care şedeau pe mărginea paturilor, să holbeze ochii. Urmă o tăcere. Raimondo fu primul care-şi reveni şi făcând un pas spre noul venit, zise.

— Domnule, înţelegeţi italiana?

— Da! o înţeleg şi o vorbesc puţin.

— Ei bine! iată.

Şi povesti cele întâmplate.

Domnul, care ascultase cu o vădită emoţie, zise cu glas tremurător:

— Ah! Înţeleg! Înţeleg! V-au furat cecul!

— Cecul? bâlbâiră împreună Marius şi Jean Bart, pălind.

Dar, Raimondo strigă brusc:

— Nu! Nu! De vreme ce-l am aici!

— Ia să vedem!

Raimondo scoase repede portofoliul, îl deschise şi scoase hârtia îndoită.

Domnul o luă, o examină şi strigă imediat:

— Ce spuneam eu! E fals!

— Falş?

— Da.... Da... yes! Fals!

Cei trei cercetaşi crezându-se victimele unui vis, auziră totuşi pe domnul acela, care le spunea:

— Eu sunt Smithson, noul şef al poliţiei New Yorkeze. Ziarele anunţaseră că azi vă veţi duce la Banca de Stat spre a schimba cecul şi că vă veţi îmbarca apoi pe vasul „Citta di Napoli”. Bineînţeles, de la amiază, a trebuit să postez un triplu cordon de poliţişti şi de soldaţi de la Woolworth Building până la Banca de Stat şi de aici până la cheiul de îmbarcare, ca să puteţi trece.

Voiam să vorbesc cu Zucco şi cu colegii lui şi am venit aici. Ascensorul era închis şi, în jur, nimeni.

Mă dusei la Banca de Stat, crezând că voi găsi pe Zucco. Nu văzui de cât pe d-l Smithey, care-mi spuse că trebuia să veniţi numai spre a

vă lua rămas bun, căci fuseseţi la dânsul alaltăieri şi încasaseţi valoarea cecului în bilete de bancă.

În bilete de bancă! Lucrul mă uimi.

Aşteptai totuşi. Ora fixată sosi, dar nu se văzu nimeni! Mă înapoiai aici: totul închis, tăcere generală. Atunci mi-am zis: „S-a întâmplat ceva extraordinar”. În timpul ăsta, afară, lumea se impacienta.

Aţi apărut câteşi trei la ferestre. Venii iară şi găsii totul închis. Nimeni! Atunci am adus un lăcătuş, am pus să deschidă uşa ascensorului. Găsii cu uimire uşile desfundate; Şi iată-mă-s aici! Ghicesc totul! E uşor. Cecul acesta e falş. Şi aceşti nemernici au jucat alaltăieri rolul de cercetaşi spre a înşela pe Smithey şi ca să permită domnilor Zucco şi Compania să înhaţe un milion de dolari. Iată!

Raimondo, Marius şi Jean Bart nu-şi credeau auzului.

— Ei! Ola! strigă d-l Smithson.

O duzină de poliţişti în uniformă veniră din sala cea mare.

Şeful dete un ordin în englezeşte. Şi trei poliţişti înhăţară pe cei trei falşi cercetaşi şi îi scoaseră afară cu toate împotrivirile şi urletele lor.

Apoi, Smithson dete alte ordine tot în englezeşte. Şi cei nouă poliţişti rămaşi se răspândiră prin apartament, fără îndoială, spre a perchiziţiona.

— Domnilor cercetaşi, continuă Smithson în italieneşte, vreţi să mă urmaţi? Vom merge la Banca de Stat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi acolo se va explica tot ce nu ştiu eu. Vom telefona pretutindeni. Fireşte, de patruzeci şi opt de ore hoţii trebuie să se fi cotorosit de bancnote, ale căror serie şi numere sunt fără îndoială cunoscute la Banca Statului. Şi vom afla. Veniţi!

Prea uluiţi ca să fie cu adevărat disperaţi, Raimondo, Marius şi Jean Bart, neputând crede în realitatea acelei catastrofe fantastice, urmară pe Smithson.

Jos, în coridorul particular, erau îngrămădiţi poliţiştii. Afară, în stradelă, ocupată numai de trupe şi de unde pornea întreitul cordon de soldaţi, care menţinea trecerea liberă până la bancă, automobilul personal al lui Smithson aştepta. Era o maşină mare, închisă.

Urcându-se împreună cu Smithson descoperiră în ea pe cei trei mici şarlatani ghemuiţi într-un colţ şi plângând.

Automobilul, cu perdelele lăsate porni cu mare viteză. La Bancă, adevăraţii şi falşii cercetaşi fură despărţiţi. Erau acolo, Smithey, Carnegie, care fusese chemat în grabă, Gaynor primarul New York-ului, Smithson, şeful poliţiei, Glane judecătorul de instrucţie, un secretar şi trei ofiţeri de poliţie. Şi atunci totul fu lămurit. Falşii cercetaşi povestiră toată afacerea şi mărturisiră totul.

După ce fu terminat interogatorul, telegrame şi radiotelegrame fură trimise în toate direcţiile şi din minut în minut urmară convorbiri telefonice din care se află că în tot timpul zilei precedente şi al

dimineţii din ziua aceea, toate băncile din New York şi din oraşele învecinate, pe o rază de patru sute de kilometri, daseră aur şi argint în schimbul unor bancnote. Şi se transmiseră numerele şi seriile bancnotelor încasate. Nu mai încăpea îndoială: erau biletele care fuseseră date falşilor cercetaşi. Se află imediat că hoţii reuşiseră să se scape de toate bancnotele.

Însfârşit, noaptea târziu se închise acea extraordinară şedinţă.

Cei trei cercetaşi, care în uluirea lor nu-şi puteau da seama cum putuseră dormi patruzeci şi opt de ore, iar nu douăzeci şi patru cum crezuseră, se treziră deodată singuri cu Carnegie, Smithson şi Smithey.

În momentul acela îi stăpânea o singură senzaţie: le era foame.

Prânzul aştepta pe Smithey de două ceasuri. El invită pe toţi. Se aşezară la masă. Dar, numai cei trei tineri mâncară. Şi mâncară mult căci, în adevăr, mureau de foame.

Şi, când fură sătui, când, ieşind din sala de mâncare, se găsiră într-un luxos salon unde li se servi cafeaua; când după ce băură cafeaua se gândiră să se privească, atunci, deodată, vălul pe care-l avuseseră pân-atunci pe ochi, se rupse şi înţeleseră că domnii Zucco, Wallis, Wup şi Tokman le furaseră cele cinci milioane!

CAPITOLUL VI
Consiliul de război

Copii după vârstă, Raimondo, Marius şi Jean Bart, valorau cât mulţi bărbaţi prin caracterul, curajul, inteligenţa, spiritul de iniţiativă şi rezistenţa lor fizică.

Afară de asta, aventurile pe care le avuseseră în Africa şi în cursul trecerii Oceanului cu aeroplanul, le întărise toate acele calităţi care făceau din ei, tipul perfect al tineretului italian.

Ei puteau plânge, plânseră adesea după plecarea lor din Europa, dar totdeauna de bucurie sau de durere când erau mişcaţi de suferinţele sau de triumful unuia dintre ei.

Dar, în împrejurarea aceea, de vreme ce nu era vorba decât de bani, deşi aceşti bani reprezentau pentru ei şi pentru familiile lor o bogăţie enormă, cei trei cercetaşi aveau sufletul prea nobil şi inima prea curagioasă ca să se lase în voiai disperării, care ar fi fost nedemnă de ei.

Şi primele cuvinte rostite de Raimondo, cel mai mare dintre ei şi şeful lor, fură acestea:

— Banii s-au dus, dar onoarea şi gloria au rămas!

— Ai dreptate! pe toţi dracii! zise Marius, cu un fulger în ochi.

— Tocmai ce voiam să spun şi eu zise Jean Bart, cu obişnuitul lui sânge rece.

Şi Raimondo reluă.

— Bine înţeles, ne pare rău de cele cinci milioane.

Dar Carnegie cu un gest liniştit. Întrerupse ce cercetaşi şi cu vocea lui gravă zise;

— Tinerii mei amici, cele cinci milioane din primul cec s-au dus… dar iată alt cec: are aceeaşi valoare ca şi celălalt. D-l Smithey vi-l va schimba imediat, dându-vă în loc o scrisoare de credit asupra Băncii Italiei. Nava *Citta di Napoli* pleacă abia mâine. Vă veţi îmbarca. Şi veţi uita această întâmplare, neamintindu-vă de cât că aţi realizat visul trecerii Atlanticului în aeroplan.

Apoi, zâmbind, întinse cecul lui Raimondo.

Smithey şi Smithson, foarte emoţionaţi se sculaseră.

Sărind în picioare cu o singură mişcare, cei trei aviatori priveau pe Carnegie şi, de data asta, ochii lor se umeziră.

Dar, brusc, sub influenţa acelei telepatii care foarte adesea, îi făceau să aibă acelaş gând în acelaş minut, se priviră şi se înţeleseră.

— Domnule! Declară Raimondo, întinzând mâna, primim acest cec, da, îl primim dar numai într-un singur caz…

— Şi care amicul meu? răspunse Carnegie fără a manifesta vreo surprindere.

— În cazul în care vom găsi hoţii, fără să găsim banii.

— Ce vreţi să spuneţi? întrerupse Smithson.

— Mă explic, continuă Raimondo, cu autoritate. Mulţumim, recunoscători, d-lui Carnegie, care nu vrea ca noi să pierdem din pricina mişeliei a patru bandiţi, beneficiul traversării Atlanticului. Şi primim cu bucurie şi recunoştinţă, o repet, generozitatea sa. Dar, aceasta nouă generozitate voim s-o merităm printr-o nouă întreprindere. Sunt sigur că Marius şi Jean Bart se gândesc ca şi mine. Şi iată gândul nostru: Am trecut prin aventuri şi pericole. Dar, aventurile şi pericolele ne plac. A fost o aventură periculoasă aceea de a trece Atlanticul. Va fi ceva şi mai emoţionantă aceea de a căuta, de a urmări şi de a prinde însfârşit pe cei patru hoţi al milionului de dolari… Ei bine! Iată ce vrem să facem: voim să găsim şi să arestăm cu sau fără concursul poliţiilor din lumea întreagă, pe domnii Zucco, Wallis, Wup şi Tokman… Şi când aceşti bandiţi vor fi în închisoare, numai atunci, domnule Carnegie, dacă credeţi că sforţările noastre nu vor fi fost nefolositoare şi vor fi contribuit la capturare, atunci numai ne veţi da, dacă vreţi, un al doilea cec. Iată!

— Perfect! Asta e şi părerea noastră, spuseră Marius şi Jean Bart.

D-l Carnegie, Smithson şi Smithey rămaseră câteva clipe cufundaţi într-o admiraţie mută. Apoi, împreună, întinseră amândouă mâinile, primul lui Raimondo, al doilea lui Jean Bart şi ai treilea lui Marius şi fuseră unul după altul.

— Accept! Şi vă ofer un credit nelimitat pentru cheltuielile necesare.

— Toţi poliţiştii şi detectivii din Statele Unite vor fi la ordinele voastre.

— Toate băncile din cele două Americi, vă vor fi deschise ziua şi noaptea, ca să puteţi ridica în orice moment fondurile puse la dispoziţia dv. de d-l Carnegie.

Şi le strânseră mâinile cu efuziune. Apoi, de comun acord, se aşezară în jurul mesei şi Carnegie zise lui Smithson:

— Să vedem! Aveţi vreo idee asupra direcţiei urmată de bandiţi şi asupra locului unde s-ar afla?

— Da am o idee, care mi-a venit, citind comunicările telefonice, telegramele şi radio-telegramele provenind de la bănci. Fiecare bancă a dat ziua şi ora în care s-au efectuat vărsămintele de aur şi de argint. Am făcut un rezumat al acestor indicaţii şi…

— Şi rezultatul? întrebă Smithey.

— Acesta: ultimele oraşe vizitate de hoţi sunt Washington, la sud de New York şi Boston, la nord… şi cum aceste două oraşe, situate la vreo şapte sute de kilometri unul de altul, au fost vizitate în acelaş

timp, aceasta dovedeşte că hoţii s-au despărţit…

— Primul rezultat. Apoi?

— Apoi. După socotelile mele, rezultă că toate oraşele de la vest şi de la sud de New York au încasat de trei ori mai multe bancnote decât oraşele de la nord şi în proporţii riguros exacte. Or, hoţii erau patru. Deci, trei au fugit înspre Washington şi unul singur în spre Boston.

— Foarte bine! aprobă Marius, încântat de raţionamentul şefului poliţiei.

— Şi conchideţi? întrebă Carnegie.

— Conchid că trebuie să începem cercetările refăcând drumurile parcurse de hoţi. Orele vărsămintelor notate de bănci ne vor servi la eşalonare. Vom cere de pretutindeni semnalmentele indivizilor, care au ridicat aur sau argint în schimbul biletelor. Şi la Washington şi la Boston, punctele extreme ale operaţiilor lor, vom căuta să aflăm încotro au luat-o.

— Părerea mea, observă Smithey, e că n-au rămas pe continent. Washington şi Boston sunt amândouă aproape de mare. Hoţii s-au îmbarcat.

— Aşa cred şi eu, zise Smithson.

Deci, când vom avea semnalmentele lor, care se deosebesc desigur de aspectul sub care am cunoscut noi pe cei patru fondatori ai C.P.T.-ului, vom telegrafia în toate porturile principale din lume, astfel încât toate vasele să fie supravegheate la sosire. Într-un cuvânt se vor lua toate masurile dictate în asemenea împrejurări.

— Da, toate! confirmă cu energie, Carnegie. Şi nu vă daţi înlături de la nici o cheltuială. Căci eu plătesc. Când începeţi?

— Dar… imediat! Nu mi-e somn şi dacă cei trei cercetaşi….

— Oh nu! întrerupse Raimondo. Înţelegeţi că după un somn de 48 de ore nu putem fi obosiţi.

Dar Smithson adaogă:

— În orice caz aveţi toată noaptea ca să vă odihniţi, căci nu putem începe să cercetăm băncile decât de la nouă de dimineaţă când se deschid. Până atunci, d-nii Carnegie, Smithey şi eu, vom pregăti toate hârtiile oficiale pentru ca nici o piedică să nu ni se puie în cale.

Fiecărui din noi îi trebuiesc scrisori de credit şi de recomandaţie morală pe lângă directorii de bancă; fiecăruia dintre voi trei, câte un carnet de identitate, cu pecetea preşedintelui republicii şi a ministrului de externe, ca să puteţi obţine ajutorul autorităţilor şi în străinătate. Din fericire atât preşedintele cât şi ministrul, se găsesc la New York. Mă voi duce să le vorbesc, cu toată ora târzie, ca să ne dea iscăliturile. Mâine de dimineaţă, totul va fi gata şi vom putea pleca.

— Bine! aprobă Raimondo. Dar cum vom proceda?

— Iată ideea mea, răspunse şeful poliţiei. Vă pun la dispoziţie pe unul din cei mai buni detectivi ai mei, care vă va fi de mare folos

mulţumită faptului, că cunoaşte multe limbi străine, atât europene, cât şi din cele vorbite pe continentul american, afară de asta, are o inteligenţă vie şi o memorie prodigioasă.

— E vorba de John Rock? întrebă Smithey.

— Da.

— E un om remarcabil, în adevăr, zise Carnegie.

— Ei bine! Împreună cu John Rock veţi vizita băncile de la est şi de la vest de New York, până la Washington. Iar eu, voi cerceta pe cele de la nord, până la Boston, inclusiv New York.

— Bine! zise Raimondo. Şi pe urmă?

— Pe urmă, vor decide împrejurările. Vom comunica între noi prin telefon, telegraf şi radiotelegrafie.

— Cu un alfabet secret, nu e aşa? întrebă Marius.

— Se înţelege! Acest alfabet va fi comunicat, din ordinul secretarului de stat, direcţiei poştelor şi comunicările noastre vor avea prioritate asupra oricăror alte comunicări, de îndată ce vor fi prezentate la ghişeu

— Foarte bine? aprobă Jean Bart. Dar pentru toate astea ne trebuie un automobil, căci *Aerocul* n-ar fi comod din pricina opririlor prea numeroase.

— Îl veţi avea, zise Smithson, surâzând. E puternic, rapid şi comod. John Rock e un mecanic încercat. Dealtfel cred, ca şi voi…

— Eu da, răspunse Raimondo şi Marius, deasemenea Jean Bart, de mâine, va învăţa şi el.

— Dar *Aerocul* întrebă Marius.

Fu Carnegie care răspunse

— Mâine dimineaţă va fi ridicat de pe platforma unde e rămas în paza trupelor, spre a-l apăra de admiraţia prea demonstrativă a mulţimii şi va fi înfăşurat într-o imensă pânză..

— Scuzaţi, observă Raimondo. E mai bine să ne ducem dă-l demontăm chiar pe platforma unde se găseşte. Vom împacheta fiecare parte separat şi…

— Ai dreptate, întrerupse Carnegie, şi va fi transportat în propriul meu garaj de automobile. Am acolo o sală care îi va fi exclusiv destinată. Uşile vor fi închise, pecetluite şi supravegheate zi şi noapte de servitori credincioşi. Şi când veţi voi, vă veţi regăsi. *Aerocul* intact fără ca nimeni să-i fi putut examina mecanismul.

— Vă mulţumesc, zise Raimondo. Cred că acum totul e stabilit, nu e aşa d-le Smithson?

— Totul! Acum putem pleca! Întâlnirea, aici, mâine dimineaţă. În curtea Băncii de stat cele două automobile, al vostru şi al meu, vă vor aştepta la orele opt.

— După ce cercetaşii, vor demonta. *Aerocul*, zise Smithey, ne vom înapoia aici, unde voi spune să li se pregătească trei paturi într-un

salon comun, ca să se poată repauza câteva ore înainte de plecare.

— Aprobat! zise Carnegie, ridicându-se. După ce *Aerocul* va fi demontat, voi aduce chiar eu cu automobilul pe aceşti trei tineri eroi. Pe mâine, Smithson!

— Pe mâine, domnilor!

— Pe mâine!

În mica stradelă în care se găsea intrarea particulară a directorului Băncii de stat, Raimondo, Marius şi Jean Bart se urcară în automobilul lui Carnegie, iar Smithson într-al său. Şi se separară.

Pe mal, nu departe de podul Brooklyn, cercetaşii şi Carnegie trecură din automobil într-o barcă cu motor, care aparţinea miliardarului şi care avea totdeauna pe bord. Doi mecanici şi un pilot. Şi barca se îndreptă cu viteză înspre Statua Libertăţii, nu departe de care se vedea platforma pe care aterizase *Aerocul*, care acum era păzit de soldaţi,

Cu ajutorul a câtorva soldaţi, cei trei cercetaşi demontară repede aeroplanul. Fiecare parte fu înfăşurată în pânze imense, aduse de barca cu motor de la un depozit de pe coastă al cărui proprietar era cunoscut de Carnegie. Motorul, după ce fu bine uns, fu lăsat în nacelă. Apoi barca-automobilă remorcă platforma până la râul Hudson. Cu toate că era noapte, mulţumită aurului lui Carnegie, se găsi numai decât un imens camion pe care fu transbordată nacela împreună cu motorul. Celelalte părţi fură transportate cu braţele. Şi în mai puţin de o jumătate de oră, gloriosul aparat era închis în sala garajului lui Carnegie. Uşa fu închisă cu cheia şi sigilată cu plumb topit, pe care miliardarul îşi imprimă pecetea proprie. El dete apoi instrucţii oamenilor săi asupra modului cum trebuiau să păzească zi şi noapte uşa aceea care da într-un imens hall.

Apoi reconduse pe cei trei cercetaşi la Banca de Stat, unde Smithey în persoană îi primi şi îi însoţi până în camera ce le-o pregătise.

Cei trei tineri se culcară şi cu toate gândurile care îi frământau, tinereţea învinse şi ei adormiră îndată ce puseră capul pe pernă.

În timpul acesta, închişi în trei celule separate, falşii cercetaşi se gândeau la greşeala care o făcuseră de a nu imita pe oamenii cinstiţi şi de a se fi avântat într-o întreprindere atât de hazardoasă.

Părinţii lor nu suferiseră nimic, fiindcă putură dovedi că fuseseră înşelaţi de cei patru bandiţi asupra însărcinării ce voiau să dea fiilor lor.

CAPITOLUL VII
Plecarea

Toata noaptea, cele patru oraşe, care compun New York-ul, fură în picioare. Marile artere erau înţesate de lume, localurile publice nu se închiseseră, cu toate ordonanţele poliţiei. Şi pretutindeni nu se vorbea decât de ceea ce ziarele de seară numeau „Misterul celor trei cercetaşi”. Nimeni însă nu ştia ceva precis. Însfârşit, pe la ora unu, nenumăraţi vânzători de ziare se răspândiră pe străzi, urlând Cât îi ţinea gura:

— *New York Herald*! Adevărul asupra „Misterului celor trei cercetaşi”! Comunicatul oficial al poliţiei. Interviu cu d-l Smithson!

În dimineaţa aceea, *New York Herald* se vându, între orele şase şi şapte, în mii de exemplare:

Pe primă pagină, cu litere groase se citea acest comunicat:

MISTERUL CELOR TREI CERCETAŞI

Comunicat oficial al poliţiei

Zucco, Wallis, Wup şi Tokman, fondatorii-directori ai C.P.T.-ului, nu sunt decât patru bandiţi.

Cu complicitatea, de mult pregătită, a patru mici derbedei, anume îmbrăcaţi şi deghizaţi, s-au dus şi au ridicat, în bancnote, de la Banca de Stat valoarea cecului Carnegie, pe când adevăraţii cercetaşi fuseseră adormiţi pentru patruzeci şi opt de ore cu ajutorul unui narcotic.

În ziua de 6 şi în dimineaţa de 7 Iulie, Zucco, Wallis, Wup şi Tokman, operând fiecare pe cont propriu, s-au prezentat la toate băncile oraşelor din jurul New York-ului şi au schimbat toate biletele de bancă în monede de aur şi de argint.

Poliţia a început cercetările.

Cei trei cercetaşi vor colabora cu poliţia spre a descoperi şi aresta pe hoţi.

Un premiu de o sută de mii de dolari va fi împărţit între persoanele, care vor putea da indicaţii, ce vor fi recunoscute mai târziu ca fiind direct folositoare pentru arestarea individuală sau separată a celor patru bandiţi.

Ziarul mai publica apoi, un interviu cu Smithson, Şeful poliţiei povestea toate detaliile fantasticei aventuri, dar nu spunea nimic despre planurile poliţiei şi ale celor trei cercetaşi. Ba chiar, spre a

deruta publicul şi pe eventualii complici, pe care poate că bandiţii îi lăsaseră la New York ca să-i informeze, Smithson afirma, în interviu, că cei trei cercetaşi, fiind prea obosiţi şi îndureraţi, nu vor pleca din New York decât la 10 Iulie.

Astfel, mulţumită acestei abile minciuni, nici o mulţime curioasă nu se îngrămădea în jurul Băncii de Stat, în dimineaţa aceea de 8 Iulie şi atât poliţiştii cât şi cei trei cercetaşi îşi putură pregăti plecarea, fără ca cineva să bănuiască, sau să prindă de veste.

La orele şapte, Raimondo, Marius şi Jean Bart erau gata. Nu voiseră să-şi scoată uniformele de cercetaşi, dar Smithson le procurase lungi mantale impermeabile, foarte uşoare şi cu capişoane, care la nevoie ascundeau uniformele şi pălăriile devenite acum faimoase.

Şi iată din ce se compunea echipamentul, armamentul şi actele celor trei cercetaşi. Trebuiesc notate, fiindcă acestea constituiau mijloacele de acţiune puse în serviciul inteligenţei şi curajului lor:

1. Un automobil de 100 cai putere, cu patru locuri, descoperit, în forma de obuz, capabil să parcurgă în mod normal 110 kilometri pe oră. Era prevăzut cu un cufăr cu provizii şi haine, cu patru roţi de rezervă, cu cauciucuri noul şi cu toate instrumentele, piesele şi materialele necesare pentru eventualele reparaţii pe drum. Mai avea apoi un cort demontabil, care era strâns şi ataşat la spatele maşinii.

2. Hărţi ale statului major, sau ale serviciului geografic.

3. Două *browning*-uri de fiecare, cu patruzeci de încărcătore prevăzute cu şase gloanţe de fiecare *browning* şi o cutie de o mie de gloanţe. În afară de asta, în caseta automobilului mai erau patru carabine cu repetiţie, împreună cu muniţiile necesare.

4. Un pumnal de fiecare cercetaş.

5. O cantină completă.

6. Un carnet de poliţie oficial, cu autorizaţie pentru orice fel de rechiziţie pe lângă autorităţile poliţieneşti.

7. Un carnet pentru serviciu diurn şi nocturn, urgent, prin poştă, telegraf şi telefon.

8. O scrisoare de credit, valabilă în anumite condiţii secrete, comunicate de Carnegie tuturor marilor bănci din lumea întreagă. Creditul era nelimitat.

9. Un cod telegrafic secret pentru ca cercetaşii şi poliţiştii să poată comunica între ei de la distanţă fără a risca indiscreţiile.

10. Carnete de serviciu de la marina de stat, permiţând cercetaşilor să rechiziţioneze mici vase de război şi chiar submarine.

Asta era tot. Şi era enorm.

Întreita influenţă a lui Carnegie, a lui Smithey şi a lui Smithson obţinuse toate acestea de la autorităţile publice, care ţineau şi ele ca autorii unui furt atât de răsunător, comis pe teritoriul Statelor Unite să fie descoperiţi, prinşi şi condamnaţi; era la mijloc reputaţia Statelor

Unite în faţa lumii!

Pe de altă parte, toate aceste avantaje valabile numai pentru America, puteau fi înlocuite prin altele echivalente în caz când cercetaşii şi poliţiştii, porniţi pe urmele hoţilor, ar fi trebuit să-i urmărească prin Asia, Africa, Oceania sau Europa…

Şi la orele opt precis, după ce luară masa în comun, Carnegie, Smithey, Smithson şi cei trei cercetaşi se coborâră în curtea închisă a Băncii de Stat. Acolo îi aşteptau două automobile la fel.

Unul, ocupat de trei poliţişti era al lui Smithson. În celălalt nu era decât un om. Când văzu pe noii sosiţi, acesta sări jos. Şi Smithson înaintând spre el cu cei trei tineri le zise acestora.

— Amicii mei, vă prezint pe detectivul John Rock.

Acesta salută cu un aer grav. Era un bărbat, de vreo treizeci de ani, blond, palid, de statură mijlocie, slab şi muşchiulos, cu ochi verzi şi pătrunzători şi obrazul absolut ras. Era îmbrăcat în costum de şofer: tunică şi pantaloni de piele, cizme de piele flexibilă, şapcă de pânză, manta cu glugă, mănuşi. În partea dreaptă a centurii îi atârna un browning în teacă.

Raimondo îi întinse mâna cu un gest prietenesc.

— În numele nostru a câteşi trei, domnule!

Şi John Rock, strângând acea tânără mână leală, răspunse într-o italienească aproape fără accent:

— Foarte fericit de a lucru cu dv. şi sub ordinele dv. d-lor cercetaşi. Dv. sunteţi nişte eroi; eu nu sunt decât un detectiv. Dar, cred că voi putea să vă fiu de folos şi că şeful meu, d-l Smithson, mă va găsi demn de dv.

— Aţi vorbit frumos, d-le, aprobă Marius, cu obişnuita lui dezinvoltură. Dar, nu aveţi decât un şef. Raimondo! Noi, Jean Bart şi cu mine, vom fi colegii dv. Şi la ordinele lui Raimondo.

— Da, chiar aşa! conchise Jean Bart cu tonul lui calm.

Rolurile fiind astfel definite în câteva cuvinte curtenitoare. Se schimbară saluturile şi urările de rigoare.

Smithson se urcă în maşină cu cei trei oameni ai săi şi plecă, primul.

După două minute, celălalt automobil ieşea din curte. John Rock era la volan. Raimondo alături de el. Marius şi Jean Bart ne scaunele dinapoi.

Câteşi patru purtau impermeabile cu glugi strânse pe frunte şi sub bărbie. Afară de asta, ochelarii de automobilişti cu mica lor mască le ascundea aproape complet figurile.

— Ce direcţie? întrebă John Rock pe Raimondo, ieşind din curte, după ultimele urări ale lui Carnegie şi ale lui Smithey.

— Buffalo, prin Scranton, răspunse Raimondo Balsan.

— Bine!

Şi conducând maşina prin oraş cu o minunată îndemânare, John Rock trecu Hudsonul pe un pod, care se găsea la nordul New Yorkului, şi ieşi afară din oraş, luând-o pe şoseaua care merge de la Jersey-City la Buffalo.

CAPITOLUL VIII
În pragul necunoscutului

Buffalo se găseşte la 450 kilometri spre est de New York şi la nord de marele lac Erie. Scranton se găseşte la o treime din drum. Aici făcură primul popas, cercetaşii şi John Rock. Acest oraş numără mai multe bănci. John Rock şi Raimondo intrară în toate, pe când Marius şi Jean Bart rămâneau de pază în automobil.

Şi ceea ce se petrecu în prima, se petrecu în toate.

John Rock ceru să vorbească directorului şi fu introdus imediat împreună cu Raimondo. John Rock se prezintă şi apoi prezentă şi pe Raimondo.

Vestit printr-o telegramă din New York, directorul se puse la dispoziţia lor şi ancheta începu. Fu chemat casierul şi John Rock îl întrebă:

— Dv. sunteţi acela, care alaltăieri, 6 Iulie la orele opt de dimineaţă, aţi schimbat în aur şi argint biletele de bancă?

— Da, domnule.

— Ce fel era individul care v-a prezentat biletele la ghişeu?

— Automobilist, ochelari pe frunte, ochi negri foarte vii, mustăţi mici şatene, mâinile foarte negricioase, lungi, subţiri.

— E tot ce aţi observat?

— Tot.

— Automobilul?

— Nu l-am văzut. Dar portarul…

Acesta fu chemat şi la întrebările lui John Rock răspunse:

— Automobil cenuşiu, lung, jos, în formă de obuz, cu două locuri… un domn intră în bancă, celălalt rămase în maşină, la volan. Şi automobilul dispăru apoi cu repeziciune.

— Motorul nu fusese oprit în timpul staţionării?

— Nu! duduia mereu.

— Bine.

John Rock traduse lui Raimondo rezultatul convorbirilor şi adăogă:

— Mai aveţi vreo întrebare de făcut?

— Nu.

— Atunci, putem pleca la Buffalo?

— Desigur, după ce vom vizita mai întâi toate băncile din Scranton.

Şi le vizitară una după alta, apoi porniră spre Buffalo.

Şi la Buffalo, la Erie, la Cleveland, Pittsburg, obţinură aceleaşi semnalmente ale individului.

După Pittsburg apucară pe o şosea, care urca spre nor-est,

îndreptându-se spre Trenton, pe drumul dintre New York şi Washington, Şi la Trenton semnalmentele individului prezentară oarecare deosebire; iar orele la care trecuse, dovedeau că operase în acelaş timp cu cel de la Scranton.

— Bun! notă John Rock. Suntem pe urmele celui de al doilea hoţ.

La Filadelfia, apoi ola Baltimore şi la Washington, aceleaşi semnalmente ca la Trenton, şi în unele bănci un al treilea semnalment, diferit de celelalte două.

— E clar! observă John Rock: cei care operară la New York, cei care operară în direcţia Buffalo şi acei care operară în direcţia Filadelfia s-au întâlnit la Washington. Şi acolo unde s-au dus?

— Adunând bancnotele schimbate în toate băncile vizitate şi adăogând numărul acelora schimbate în băncile din New York, ne dă un total de trei sferturi din milionul de dolari, întrerupse Raimondo. Deci, cei trei hoţi, veniţi aici, nu mai avură nevoie să viziteze alte bănci, după cele din Washington…

— Să nu uităm că cele trei automobile îşi seamănă ca două picături de apă, întrerupse Marius.

— Şi că au trecut pe lângă ultima bancă la un interval de un sfert de oră unui de altul, adăogă Jean Bart.

— Da, zise Raimondo, unul se opri şi individul cu primele semnalmente schimbă biletele. Celelalte două au trecut fără să se oprească şi fură observate de portar care-şi fuma pipa, la poartă.

Această convorbire avea loc între detectiv şi cercetaşi într-un cabinet particular dintr-un restaurant unde intraseră ca să prânzească, fiind orele opt seara.

Lăsaseră automobilul la garaj, sub paza unui sergent de oraş, rechiziţionat în acest scop de John Rock.

Apoi, se sculaseră şi se periaseră căci erau plini de praf din cap până-n picioare.

Şi cum, la amiază, dejunaseră luând câte ceva, în picioare, într-un restaurant din împrejurimile Pittsburgului. Murea de foame acum.

În momentul, în care Raimondo spunea: „care-şi fuma pipa la poartă”, uşa se deschise şi apăru un *maître d’hotel* urmat de un chelner, care aducea supiera de argint de sub capacul căreia ieşeau aburi.

Convorbirea se opri aici şi nu fu reluată de cât după prânz.

Când se termină prânzul şi se servi cafeaua, John Rock se duse de încuie uşa cu cheia şi îşi aprinse pipa. Raimondo, Marius şi Jean Bart îşi permiseră câte o ţigară subţirică. Şi convorbirea reîncepu.

— Spuneam tocmai – reluă Raimondo – că cele trei automobile au urmat aceiaşi direcţie dincolo de bancă spre suburbiile din sud-vestul Washingtonului.

— Da! afirmă John Rock, trăgând puternic din pipă, aşa ne-a spus

portarul. Cunosc foarte bine Washingtonul. Strada pe care se găseşte ultima bancă străbate toată suburbia din su-est şi dă într-o stradă, care merge de-a lungul malului stâng al râului Potomac. Acest drum e destul de frecventat până la o fabrică de linoleum, care e situată la şapte kilometri de Washington.

— Va fi deci relativ uşor, observă Jean Bart, de a urmări trecerea automobilelor, dacă au luat această direcţie.

— Aşa cred.

— Şi pe urmă, întrebă Marius?

— Pe urmă drumul devine o potecă impracticabilă care nu se termină într-un loc populat, ci în mijlocul unor câmpii necultivate, pe peninsulă.

— Atunci, zise Raimondo, dacă hoţii s-au dus într-acolo, n-au făcut-o desigur de cât spre a se îmbarca. Şi trebuie să ne închipuim că au fost aşteptaţi de un vapor ancorat.

— Presupunere plauzibilă, afirmă John Rock şi atunci, trebuie să fi lăsat drumul acesta înainte de a ieşi din oraş. Şi cum au trecut în plină zi cu trei automobile egale, la mici intervale, sper că vom avea norocul să dăm de cineva, care să-i fi observat.

Ţigările se terminaseră. John Rock se sculă şi ceilalţi îl imitară.

Cei trei cercetaşi şi poliţistul ceruseră să li se dea patru camere, care comunicau între ele, şi după ce-şi urară noapte bună, se culcară.

Şi a doua zi la şase porniră din nou. De data asta trebuia să meargă repede, dar sigur şi pe drumul exact. Nu erau pe o şosea liberă, în plin câmp, ci pe străzile aglomerate ale unui oraş mare. Automobilul fu dirijat de-a dreptul la bancă, ultima bancă la care se efectuase schimbul de bilete. Şi de acolo, mergând cu viteză mică, urmă strada, pe care le spusese portarul că o luaseră cele trei automobile cenuşii.

La prima răspântie, Raimondo, care conducea, opri în marginea trotuarului şi John Rock coborî.

Cercetaşii îl văzură intrând în diverse prăvălii, vorbind cu un sergent de stradă, apoi cu un lustragiu. Văzură strecurând o monedă albă în mâna acelui om şi apoi sărind în automobil cu un aer satisfăcut.

— Merge? întrebă Marius.

— Da! Raimondo mergi înainte pe strada principală. Am mai multe indicaţii care se potrivesc între ele: Apoi, lustragiul a fost foarte precis. El stă acolo toată ziua, de dimineaţă până seara. A văzut foarte bine trei automobile cenuşii şi-şi le aminteşte mulţumită faptului că plouase şi, trecând, l-au stropit de noroi.

— Bravo! zise Marius.

Şi din răspântie în răspântie, uneori aşteptând mai mult Dană ce John Rock termina cu cercetarea, alteori informaţi imediat de la prima întrebare pusă unui individ care, din cauza ocupaţiilor sale, era un

spectator obligat al celor ce se petreceau pe stradă, ajunseră, însfârşit la ultimile case ale suburbiei sud-estice fără a fi ieşit de pe strada principală.

— Şi acum, nu mai încape nici o îndoială. Hoţii au luat-o pe singurul drum care duce până la fabrica de linoleum. Dacă cineva de acolo a văzut trecând automobilele nu suntem departe, cred, de a ne încredinţa că s-au îmbarcat.

— Haidem! zise Raimondo

Şi porniră din nou.

În faţa porţii ce se deschidea în zidul care înconjura fabrica, automobilul se opri. John Rock coborî şi intră în curte. După un sfert de oră se înapoie şi spuse lui Raimondo:

— Mergi înainte.

Şi maşina făcu un salt, avântându-se pe drumul prost care urma cursul Potomacului.

Şi John Rock le povesti cele aflate:

— Un lucrător, unul singur, care repara în momentul acela broasca de la poartă văzuse cele trei maşini. Nu dete atenţie primei, deşi o văzuse. A doua îl surprinse, de oarece drumul nu duce nicăeri. A treia îl indignă într-atât în cât strigă şoferului: „Dar unde vă duceţi într-acolo?” Dar, nimeni nu-i răspunse. El îşi închipui că acele automobile se duceau să facă probe pe teren accidentat. Această idee îi veni din pricină că maşinile erau de acelaş model; îşi închipui deci, că vreun constructor de automobile făcea probe de rezistentă pentru vreo nouă serie de maşini.

— Şi nu le-a mai văzut trecând înapoi? întrebă Raimondo.

— Nu! Dar, asta nu dovedeşte nimic. El n-a rămas mai mult de cinci minute la poartă după trecerea lor. Portarul era în ziua aceea bolnav şi fiind înăuntrul pavilionului n-a văzut nimic. Maşinile au putut să se întoarcă şi să nu le fi văzut nimeni.

— Atunci, n-o fi luat pe altă stradă, înainte de a se înapoia în oraş? întrebă Marius.

— Posibil! Şi dacă nu găsim dovada unei îmbarcări ne întoarcem să continuăm cercetările în oraş.

Deodată, după ce trecu de un grup de arbori, Raimondo frână. Şoseaua se termina. În faţa lor se întindea un spaţiu de teren larg şi acoperit cu pietre, care ajungea până-n marginea râului.

Şi scoaseră aproape toţi odată acelaş strigăt de bucurie.

Terenul argilos, prezenta numeroase urme regulate şi paralele lăsate de trecerea unor roţi cu cauciucuri cu cuie. În ajun plouase şi terenul îmbibat păstrase perfect urmele.

Fugind, cei trei tineri le urmară până-n marginea apei

Şi aici constatară mai multe lucruri: În dreapta, pe mica pantă a malului se vedea o zgârietură verticală care nu putea fi produsă de

cât de prora unei bărci; în unghi, o brazdă adâncă şi urme de picioare goale, care arătau că acolo se frecase frânghia cu care se trăsese barca şi se oprise marinarul, care ţinea frânghia. Alte urme similare fură descoperite de Marius în trei alte locuri, ceva mai departe.

— Barca, a acostat de patru ori, zise el.

— Vezi bine! adăogă Jean Bart, odată ca să ia încărcătura de pe fiecare automobil, şi odată pentru automobilişti.

— Nu mai încape îndoială, zise Raimondo. După urmele astea se cunoaşte că hoţii s-au îmbarcat după ce şi-au transportat prada pe bordul unui vapor care trebuie să fi fost ancorat aici.

— Desigur! confirma Jonn Rock. Cât pentru automobile desigur că le-au azvârlit pe toate în apă, care e destul de adâncă. Priviţi colo, pe panta malului, zgârieturile făcute de roţile de dinapoi în momentul căderii.

— E limpede ca lumina zilei, exclamă Marius.

— Da! afirmă Jean Bart. Dar asta nu e tocmai îmbucurător, căci dovedeşte că hoţii s-au îmbarcat pe un vas care-i aştepta, deci pe un vas propriu. Cum e vasul ăsta? Ce nume poartă? Încotro s-a dus? Apele Potomacului şi ale Oceanului nu păstrează urmele ca pământul acesta argilos. Asta înseamnă că ştim tot şi nu ştim nimic.

— Nu vom afla nimic mai mult aici, zise John Rock. Să ne înapoiem în oraş şi să comunicăm d-lui Smithson, la hotelul Cecil din Boston, după cum ne-am învoit, cele ce am aflat. Apoi vom chestiona pe toţi marinarii de pe Potomac, care în cartierul maritim al Washingtonului circulă de zeci de ori pe apele râului atât ziua cât şi noaptea. Nu se poate să nu fi observat vreunul din ei vaporul, numele şi naţionalitatea sa. Nu ne va fi de mare folos, ce e drept, căci toate astea se pot uşor schimba în largul mării, dar în aşteptarea vreunei întâmplări fericite, e bună şi urma asta. Ceilalţi aprobară şi se urcară iarăşi în maşină. După trei sferturi de oră erau în biroul şefului poliţiei din Washington. Raimondo, Marius şi Jean Bart ţineau fiecare, la ureche, câte un receptor telefonic, iar şeful poliţiei, un bătrân cu înfăţişarea impunătoare apăsă puternic pe soneria de alarmă.

John Rock vorbi:

— Allo! Daţi-ne Bostonul, linia directă New York. Serviciul poliţiei. Număr excepţional: zero-zero-zero-zero.

Acesta era numărul confidenţial care desemna pe agenţii anchetei în jurul „Afacerii celor trei cercetaşi”.

Nu trecură nici două minute şi soneria se auzi din nou:

— Allo! Allo! zise John Rock. Bastonul?

— *Yes, sir!*

— Zero-zero-zero-zero. Cecil hotel *if you please!*

— *Yes...*

Şi imediat apoi, dar de data asta în englezeşte, John Rock continuă:

— Allo! dv. sunteţi, d-le Smithson. Aici patru zeruri.

— Ah! Sunteţi voi cercetaşii? Patru şi cu mine cinci!

— Da, noi, la Washington! răspunse John Rock căci ultima frază rostită de Smithson dovedea că era el în persoană.

— Ce rezultat?

— Trei îmbarcaţi pe Potomac, vasul necunoscut încă, automobilele înecate în fluviu... şi dv.?

— Unul îmbarcat la o leghe de Boston, automobilul înecat în mare, navă bric-goeletă germană. Omul meu e Tokman. Ochi albaştri. Nici o îndoială şi ai voştri sunt Zucco, Wallis şi Wup.

— Bine, zise John Rock, ce faceţi?

— Eu mă îmbarc pe yacht-ul cu aburi cumpărat chiar acum şi plec spre Europa, în Germania. Dar voi?

— Continuăm cercetările şi vom lucra în consecinţă.

— Bine. Dacă vreţi să comunicaţi cu mine uzaţi de telefonul fără fir, prin poliţia din Washington. Noroc cercetaşi.

— Noroc, d-le şef răspunse John Rock.

Dar, aplecându-se asupra plăcii sensibile cei trei cercetaşi strigară împreună:

— Noroc, domnule Smithson.

Şi convorbirea telefonică se termină brusc.

Restul zilei fu consacrat cercetărilor pe fluviul Potomac, printre marinari şi pescari. Afacerea fiind cunoscută acum în toată America, toţi se grăbiră să servească pe cei trei cercetaşi şi marinari şi pescari se întrebară unul pe altul din barcă în barcă pe o distanţă de mai mulţi kilometri până ce, însfârşit, patru oameni din echipajul unei şalupe povestiră următoarele:

— În noaptea de 6 spre 7, un yacht cu aburi ancorase într-o radă a estuarului Potomacului, la trei kilometri mai jos de fabrica de linoleum. El staţionă acolo, cu maşinile stinse. Dar, la răsăritul soarelui ieşind la mare, îl văzurăm.

— Atunci îi ştiţi numele şi naţionalitatea! insistă John Rock.

— Vai, nu! răspunse stăpânul şalupei.

— Cum, n-aţi avut curiozitatea să aflaţi ce făcea un vapor într-un loc, unde nu ancorează nici un vas!

— Ba da, am avut-o, răspunse celălalt.

— Atunci?

— Dar, tocmai în momentul în care dam ordin să orienteze pânzele – căci mergeam cu pânze, din pricina vântului favorabil – ca să trecem pe lângă vapor, o barca se lăsă de pe bordul lui. În ea se aflau patru oameni înarmaţi cu carabine, un timonier şi un alt individ care avea un *porta-voce.* Când fură la oarecare distanţă de noi individul îl duse la gură şi strigă aceste cuvinte pe care mi le voi aminti toată viaţa: „Vedeţi-vă de drum, pescarilor, sau de nu, tragem în voi”.

— Şi v-aţi supus! strigă Raimondo indignat.

— Se înţelege că ne-am supus, răspunse liniştit pescarul. Ce voiaţi să facem, şapte marinari, fără arme în contra a zece tipi cu atâtea carabine, fără a mai număra pe toţi ceilalţi care se vedeau forfotind pe puntea vaporului?

— E drept! mărturisi John Rock. Dar, trebuia să vă întoarceţi în port să vestiţi autorităţile.

— În port? întrerupse celălalt. Dar peştele cine ni-l prindea? Poate că ceilalţi concurenţi? Noi ne câştigăm viaţa zi cu zi, domnule şi nu puteam să pierdem o zi ca să ne întoarcem în port şi să facem o declaraţie, de altminteri, nefolositoare, deoarece, văzându-ne că ne înapoiem, oamenii de pe acel vapor ar fi bănuit ce intenţii aveam şi ar fi ieşit în larg înainte ca noi să fi ajuns în port.

— Ai dreptate, omule! zise John Rock. Dar, ce v-aţi închipuit de oamenii aceea, care avuseseră faţă de voi o purtare atât de extraordinară?

— Ne-am închipuit că erau contrabandişti.

— Şi i-aţi privit bine?

— Oh, asta da! Cei din barcă au fost destul de aproape ca să le vedem faţa.

— Cum erau?

— Oh! Erau nişte figuri extraordinare.

— De ce extraordinare?

— Din pricina culorii, a formei, a expresiei, a tot

— Îi puteţi descrie?

— Oh! Nu e greu! Feţe negricioase mai mult măslinii; ochi foarte negri, nasuri încovoiate, figuri de indieni din republicile de la sud!

— Şi se asemănau toţi între ei?

— Da! Fără îndoială că echipagiul aparţinea aceleaşi rase.

— Bine! Înc-o întrebare: Asta s-a petrecut în dimineaţa de 7, nu-i aşa?

— Tocmai.

— Şi seara v-aţi înapoiat de la pescuit? De ce n-aţi spus atunci nimic autorităţilor?

Patronul bărcii roşi puţin şi zise încurcat:

— Scuzaţi d-le. Dar noi suntem nişte bieţi pescari. Era primejdios să ne punem în contra unor contrabandişti. Şi apoi, în definitiv, nu era treaba noastră. Vameşii ce au de făcut? Şi poate că tot am fi vorbit, dacă am fi ştiut că s-ar fi făcut dreptate, dacă acei străini ar fi fost vinovaţi de ceva… Dar, în seara de 7, când am trecut iar prin acel loc, nava nu se mai vedea.

— Nu mai era în locul unde o lăsaseţi?

— Nici acolo, nici în altul. Ridicase ancora şi ieşise în larg, afară numai dacă n-o fi chiar în port. Sunt mii de vase în port şi noi n-avem

timpul să facem pe detectivii amatori.

— E just, zise John Rock. Dar sunteţi siguri că aţi recunoaşte vaporul, fără să vă înşelaţi?

— Ah! Asta da! Îl am înaintea ochilor şi l-aşi recunoaşte dintr-o mie.

— Ei bine, prietene, eu te angajez pentru ziua de mâine. Am închiriat o barcă cu motor. Te vei îmbarca cu noi şi vom urca încet spre port aşa încât să nu-ţi scape nici un vas, din cele ancorate. Şi-ţi voi plăti douăzeci de dolari dumitale şi câte cinci fiecăruia din oamenii dumitale. Îţi convine?

— Cred şi eu că-mi convine! strigă voios pescarul. Dar ce vor face oamenii mei pentru cinci dolari?

— Se vor urca pe şase vedete ale vămii, care încrucişează în estuarul Potomacului.. Trebuie să prevedem cazul în care vreo navă, în îngrămădeala portului, s-ar strecura confundându-se cu celelalte şi ar porni în larg. În cazul acesta oamenii dumitale vor fi acolo spre a o recunoaşte şi vameşii spre a o opri.

— Foarte bine! Când ne îmbarcăm?

— Numaidecât. Barca cu motor şi vedetele sunt colo pe mal.

Pe când pescarul se depărta John Rock spuse pe scurt celor trei tineri cele ce hotărâseră.

— Ciudat! Ciudat! murmură Raimondo cu un aer gânditor.

— Ce găseşti ciudat? întrebă Marius.

— Ceea ce mi se pare în special ciudat, e fizionomia comună a tuturor oamenilor de pe vapor şi asemănarea pe care această fizionomie o are cu acelea ale lui Zucco, Wallis şi Wup…

— Şi ce conchizi de aici.

— Lucruri pe care vi le voi spune mai târziu căci nu sunt destul de clare în mintea mea.

Pescarul se întorcea tocmai cu marinarii săi. Se îmbarcară imediat, şi inspectarea portului începu, dură toată noaptea şi toată ziua următoare, dar fără nici un rezultat.

Înapoindu-se însă la comisariatul marinei, găsiră acolo pe un marinar, care-i aştepta şi care le spuse următoarele:

— În dimineaţa zilei de 7, am văzut din barca mea, vaporul despre care e vorba. Ridicase ancora şi ieşise în larg. Echipajul său era compus din oameni cu figuri de indieni de la sud. Am citit foarte bine inscripţia de la pupă. Se numeşte *Inca* şi e din portul Callao.

— Callao e principalul – sau mai bine zis – singurul port al Peru-ului, observă Jean Bart, care înţelegând englezeşte nu pierduse o silabă din cele auzite.

Atât aflară de la marinar, căruia John Rock îi dete o recompensă de 200 dolari.

Callao e în Oceanul Pacific. Şi ei se găseau la îmbucătura Potomacului, în Atlantic.

Yacht-ul se ducea în Peru? Trebuia deci să facă înconjurul întregei Americi de Sud.

Cei trei cercetaşi şi poliţistul se înapoiară la hotel fără să scoată o vorbă. Dar când fură în cabinetul particular Raimondo privi grav pe ceilalţi trei şi zise:

— Aveam o idee, după câte ştiţi. Şi ceea ce am auzit o întăreşte. Totuşi e încă foarte vagă. Vă voi comunica îndată ce se va limpezi. Dar, deocamdată, vă pot face cunoscut o hotărâre a mea. Iat-o: mâine de dimineaţă vom pleca cu automobilul înspre Peru şi vom ajunge înaintea yacht-ului.

— Dacă se va duce într-acolo, obiectă Jean Bart.

Ochii lui Raimondo străluciră şi zise cu voce de o ciudată gravitate:

— Suntem pe pragul necunoscutului, e drept! Dar am o idee… după cum v-am mai spus. Aşteptaţi să se lămurească şi vă voi spune-o. Pentru un moment sunt şeful, nu e aşa?

— O desigur, ziseră, în cor ceilalţi.

— Ei bine! Am spus: mâine vom pleca cu automobilul spre Peru.

— Vom pleca! strigă Marius.

— De acord! Dar de ce n-am lua *Aerocul?* întrebă John Rock.

— Fiindcă oricum am călători, cu automobilul, călări sau pe jos vom face mai puţin timp de cât îi va trebui yacht-ului ca să ocolească toată America de sud.

— Cât pentru asta, ai dreptate zise Jean Bart.

— Atunci, să lăsăm *Aerocul* acolo unde se găseşte. Şi acum, să mâncăm, conchise Raimondo, stând la masă, dar, nu prea avea poftă de mâncare. Şi tovarăşii săi observară, destul de intrigaţi, că avea ochii distraţi, visători, privirea vagă *ca atunci când cineva priveşte în necunoscut.*

Citiţi urmarea în fascicola nr. 7

Rebelii din tara Apaşilor.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI